

ROSKILDE UNIVERSITET | BACHELOR 2021

DEMOKRATIETS VAGTHUND ELLER MAGTHAVERNES SKØDEHUND?

EN KRITISK DISKURSANALYSE AF MEDIERNES ITALESÆTTELSE AF ETNISKE MINORITETER UNDER COVID-19

HELENA BANG-UDESEN (66246)
& ASTA VILSGAARD BROWN (66260)
VEJLEDER: JESPER VISTI HANSEN
ANSLAG: 122.233

Abstract

This paper examines the relationship between the media's representation of ethnic minorities during the covid-19 pandemic and nationalist tendencies in Danish politics. This is examined by analyzing how ethnic minorities are represented in Danish media coverage of increasing corona infection in the housing area Vollsmose, located in Odense, Denmark. Taking Fairclough's Critical Discourse Analysis approach combined with Høilund's theory of The Right of Fear and Hallin's theory of Spheres of the Journalistic World, this qualitative study analyzes 113 articles from eight Danish newspapers through thematic coding. The critical discourse analysis is structured according to Fairclough's three-dimensional model, which divides the analysis into text, discursive practice and social practice. The analysis finds that the media draws on a nationalist discourse that is based on a concept of exclusion and divides the Danish society into "us" and "them". The paper concludes that a nationalist discourse has gained hegemony in the media as well as the social and political structures of society. The media's representations of ethnic minorities during the covid-19 pandemic reproduces the same discourses as powerful political actors, thus contributing to the establishment of a nationalist discourse as a hegemonic discourse and strengthening nationalist political tendencies through fear of the covid-19 pandemic. Finally, the paper concludes that the media abandons the journalistic ideal of objectivity and critique by reproducing the same nationalist discourse as powerful political actors instead of challenging the attitudes, norms and values of prominent politicians. Thus, the media contributes to the creation and maintenance of unequal power relations, in which ethnic minorities are kept in a marginalized position.

Indholdsfortegnelse

1. Problemfelt og problemformulering	4
2. Begrebsdefinitioner	7
2.1 Medier	7
2.2 Objektiv journalistik	7
2.3 Etniske minoriteter/borgere med etnisk minoritetsbaggrund	7
2.4 Almene boligområder	8
2.5 Nationalisme	8
3. Teori	9
3.1 Kritisk diskursanalyse	9
3.1.1 Diskursordenen og den kommunikative begivenhed	10
3.2 Faircloughs tredimensionelle analysemodel	11
3.2.1 Tekst	11
3.2.2. Diskursiv praksis	12
3.2.3 Social praksis	13
3.3 Mediernes diskursorden	14
3.4 Peter Høilund: Frygtens ret	14
3.4.1 Frygtens politik og frygtens ret	15
3.4.2 Nødvendighedens lov	16
3.5 Daniel Hallin: Journalistiske sfærer	16
3.6 Teoriernes samspil	17
4. Metode	18
4.1 Projektdesign og analysestrategi	18
4.2 Videnskabsteori og forskerposition	20
4.3 Empiriindsamling	21
4.3.1 Søgestrategi	22
4.3.2 Konstruktion af søgestreng	22
4.3.3 Kodningsproces	23
5. Analyse	24
5.1 Introduktion til Vollsmose sagen	24
5.2 Tekstanalyse	25
5.2.1 Identitet	25
5.2.2 Billedsprog	28
5.2.3 Modalitet	30
5.2.4 Transitivitet	31
5.2.5 Delkonklusion: Tekstanalyse	32
5.3 Analyse af diskursiv praksis	33
5.3.1 Nationalistisk diskurs og sundhedsfaglig diskurs	33

5.3.2 Afstigmatiserende diskurs	35
5.3.3 Delkonklusion: Analyse af diskursiv praksis	37
5.4 Analyse af social praksis	37
5.4.1 Epidemikommissionens indstilling til indførelse af pligt til test og isolation	38
5.4.2 Socialdemokratiets udlændingeudspil	40
5.4.3 Forskelle på landsdækkende og lokale medier	42
5.4.4 Hallins journalistiske sfærer og ideologiske konsekvenser	43
5.4.5 Opsamling på analyse af den sociale praksis	45
6. Konklusion	48
7. Vurderende perspektivering	50
Litteraturliste	52

Bilagsoversigt

Bilag 1: Kodningsark

1. Problemfelt og problemformulering

Ved Folketingets åbning d. 6. oktober 2020 gik den socialdemokratiske statsminister Mette Frederiksen på talerstolen og dedikerede en stor del af åbningstalen til at tale om “unge mænd, som tager andres frihed, stjæler børns fremtid, bryder fængselsbetjente ned – og efterlader et langt spor af utryghed” (Frederiksen, 2020). Mere præcist handlede talen om utryghed og kriminalitet i almene boligområder og om, hvordan “hver femte unge mand med ikke-vestlig baggrund, som blev født i 1997, havde overtrådt straffeloven, inden han fyldte 21 år,” hvormed hun tilføjer: “på den måde er der jo tale om et os mod dem” (Ibid.).

Talen er blot et eksempel på, hvordan Socialdemokratiet de seneste år har adopteret en indvandrerkritisk retorik og stram udlændingepolitik. Mette Frederiksen udtalte selv i juni 2019, at “Ingen skal true os til at ændre den stramme udlændingepolitik, som et bredt flertal både i befolkningen og Folketinget står bag” (Ingvorsen, 2019). Siden har hun sat et mål om 0 asylansøgere til Danmark, og partiets udlændinge- og integrationsminister, Mattias Tesfaye, har gennemført en lov om automatisk hjemsendelse af kriminelle udlændinge og ændret udlændingeloven, således at syriske flygtninge med asyl i Danmark kan hjemsendes (ritzau 2021a; Udlændinge- og Integrationsministeriet 2020; Udlændinge- og Integrationsministeriet 2021). Samtidig er opbakningen til nationalistiske bevægelser og partier taget kraftigt til, hvilket bl.a. ses på det nationalkonservative, højreorienterede parti Nye Borgerlige, som på blot to år er vokset til Danmarks tredjestørste parti målt på medlemmer og en stemmeprocent på 8 pct. (Berlingske 2021a). Selvom hård retorik og udlændingepolitiske stramninger har været en støt stigende tendens i dansk politik i mange år, finder vi det interessant, at tendensen er taget så kraftigt til det seneste år. I relation hertil vil vi undersøge, om tendenser i offentligheden og medierne kan forklare de nationalistiske tendenser i dansk politik.

Mette Frederiksen holdt sin åbningstale i et år domineret af en global pandemi, som har lagt den danske stat under pres og været altoverskyggende i det danske mediebillede i 2020 og 2021. Et gennemgående tema har været historier om visse befolkningsgrupper og områder i Danmark, hvor smittetallet har været højt sammenlignet med andre områder. Særligt har etniske minoriteter og almene boligområder været under luppen, og samtlige nyhedsoverskrifter har haft denne tone:

”Virker tvang på coronasmittede indvandrere?” (Hoffmann-Hansen 2021a).

”Smitteudbrud i Kolding: Epicentrum er på skole med mange indvandrere og specialklasser” (Nielsen 2021).

”Halvdelen af Aarhus' nye smittede har somalisk baggrund: - Vi fik et chok” (Madsen 2020).

Ovenstående overskrifter vidner om, at etniske minoriteter bliver fremhævet i medierne som en afgrænset gruppe, hvor coronasmitten er højere end i resten af samfundet. At etniske minoriteter får negativ omtale i pressen har en lang historie bag sig, hvilket flere forskere før os har beskæftiget sig med. I rapporten “Dem Vi Taler Om” konkluderer Hanne Jørndrup, at medierne “aktivt medvirker til at sætte bestemte problematikker på dagsordenen, som har stor betydning for etniske minoriteters placering i nyhedsbilledet” (Jørndrup 2017:30). Disse medieskabte historier bliver ifølge Jørndrup dagsordensættende for både medierne såvel som den politiske debat. Overordnet peger medieforskningen på, at medierne spiller en vigtig og afgørende rolle i at påvirke den offentlige debat og offentlighedens holdning. Det leder os til en undren over, om det ikke bare er medierne, der påvirker den offentlige debat, men om der eksisterer et mere komplekst forhold mellem medier og politik, hvor aktørerne gensidigt påvirker hinanden.

Dette projekt undersøger en af de sager, hvor smitte blandt etniske minoriteter har været i mediernes søgelys. Sagen handler om coronasmitte i det almene boligområde Vollsmose i Odense. Sagen er interessant, fordi Vollsmose er på regeringens ghettoliste, og fordi den fik medier og politikere til at rejse spørgsmål om sammenhængen mellem etnicitet, kultur og coronasmitte. Sagen førte ydermere til et lovforslag fra regeringens epidemikommission om at tage epidemilovens § 28 i brug og tvangsteste og -isolere borgerne i Vollsmose. Forslaget blev nedstemt af folketingets epidemiudvalg.

Projektets formål er ikke at stille spørgsmålstegn ved sandhedsværdien af historierne. Det vil sige, at vi ikke stiller spørgsmålstegn ved, om borgerne har været smittede eller ej. Vores undren går på, hvorfor historierne fik så stor opmærksomhed, og hvorfor medierne gang på gang vælger at fremhæve etnicitet. Nogle vil måske påpege, at historierne blot gengiver fakta om smittetal, men vi undrer os over, hvorvidt disse historier skaber andre sandheder, og hvilke politiske og sociale konsekvenser disse sandheder har for samfundet.

Ovenstående pointer og problemstillinger indrammer dét, vi ønsker at undersøge med dette projekt. Med udgangspunkt i sagen om smitte i Vollsmose vil vi undersøge, hvilke diskurser om etniske minoriteter medierne konstruerer under covid-19 pandemien, og om det kan være med til at forklare de nationalistiske tendenser i dansk politik og den offentlige debat. Samtidig vil vi kortlægge det gensidige forhold mellem medier og politik ved at undersøge, om den politiske dagsorden også har en betydning for de diskurser, medierne trækker på. Det leder os til følgende problemformulering:

Hvilke sammenhænge er der mellem mediernes italesættelse af etniske minoriteter under covid-19 og nationalistiske tendenser i dansk politik?

For at besvare problemformuleringen har vi udarbejdet to arbejdsspørgsmål:

- 1. Hvilke diskurser (re)konstruerer medierne i dækningen af coronasmitte i bydelen Vollsmose?*
- 2. Hvilke politiske og sociale konsekvenser får mediernes italesættelse af etniske minoriteter under covid-19?*

2. Begrebsdefinitioner

Dette afsnit har til formål at definere og klargøre begreber, vi benytter i projektet.

Definitionerne herunder skal ses som vejledende for læseren.

2.1 Medier

Vi vil fokusere på nyhedsmedier formidlet på skrift fra elektroniske nyhedssites. Fokus vil desuden være på den journalistiske skrivegenre, der er nyhedshistorien, referatet og reportagen. Vi vil altså ikke analysere opinionsgenren inden for journalistikken, såsom ledere, debatindlæg, læserbreve eller kronikker. Vi ønsker at undersøge mediediskursers betydning i samfundet, hvorfor vi kun undersøger artikler, hvor en journalist er afsender. Dertil finder vi det relevant at definere objektiv journalistik.

2.2 Objektiv journalistik

I projektet inddrager vi det journalistiske objektivitetsideal. Objektivitet er et journalistisk ideal, som særligt er knyttet til nyhedsjournalistikken (Handgaard et. al. 2013:40).

Nyhedsjournalistik forventes, både af læsere og journalisterne selv, at være upartisk, neutral og saglig. Journalister kan øge objektiviteten på flere måder. F.eks. skal journalisten arbejde uafhængigt af egne og udefra kommende politiske interesser og belyse en sag fra flere sider. Ifølge presseetikken skal én side af en sag balanceres mod mindst én anden holdning (Ibid.). Nyere medieforskning peger dog på, at det er umuligt at opnå fuldkommen objektivitet, da journalistik er ikke fakta, men formidling og fortolkning af fakta. I denne formidling kan objektiviteten imidlertid gå tabt eller blive svækket (Ibid.:41).

2.3 Etniske minoriteter/borgere med etnisk minoritetsbaggrund

Vi har valgt at bruge betegnelsen *etniske minoriteter* eller borger med *etnisk minoritetsbaggrund*. Betegnelsen inkluderer borgere med og uden dansk statsborgerskab, samt borgere født i Danmark eller i et andet land. Desuden fremhæver begrebet *minoriteter* borgernes udsatte position som mindretal i den danske befolkning, hvilket vi finder relevant, da vi i projektet ønsker at fremhæve ulige magtstrukturer i samfundet.

2.4 Almene boligområder

Projektet tager afstand fra betegnelserne *ghetto* og *udsat boligområde*, da disse er politisk definerede ud fra bl.a. kriterier om etnicitet. Et udsat boligområde defineres som et almennyttigt boligområde, der opfylder to ud af fem kriterier om beskæftigelse, kriminalitet, etnicitet, uddannelse samt indkomst. En ghetto defineres som “et udsat boligområde, hvor andelen af indvandrere og efterkommere fra ikke-vestlige lande overstiger 50 pct.” (Transport- og boligministeriet 2020:1). Vi bruger i stedet betegnelsen *almene boligområder*, som Vollsmose også er karakteriseret som. Almene boliger er lejeboliger, som opføres, udlejes, administreres, vedligeholdes og moderniseres af en almen boligorganisation.

2.5 Nationalisme

Inspireret af politolog Benedict Andersons værk “*Imagined Communities*” fra 1983 vil vi begrebsafklare *nationalisme*. Andersons grundlæggende pointe er, at nationer ikke er et folk, der er bundet sammen af sprog, blod, historie eller kultur, som nationalister i dag forestiller sig (Flohr 2016). Anderson mener derimod, at en nation er et såkaldt *forestillet fællesskab*, fordi nationer er for store til, at medlemmerne kan lære hinanden rigtigt at kende (Ibid.). Anderson mente ikke, at nationalismen hang sammen med fremmedhad og racisme, men at nationalismen grundlæggende var et positivt og inkluderende projekt. Senere samfundsudvikling har dog konkluderet, at nationalismen per definition er et *begrænset fællesskab* til et folk på bekostning af andre. Nationalisme er baseret på eksklusion og hierarki, der i løbet af det tyvende århundrede har været tæt forbundet med chauvinisme, fremmedhad og krig (Ibid.).

3. Teori

Dette afsnit præsenterer projektets teoretiske fundament: Norman Faircloughs kritiske diskursanalyse, Peter Høilunds teori om frygtens ret samt David Hallins journalistiske sfærer. Først vil vi redegøre for Norman Faircloughs kritiske diskursanalyse og tredimensionelle model, som udgør projektets hovedteori. Efterfølgende vil vi redegøre for Peter Høilunds teori om frygtens ret og David Hallins teori om de journalistiske sfærer. Slutteligt vil vi samle op på, hvordan teorierne spiller sammen i vores undersøgelse.

3.1 Kritisk diskursanalyse

Faircloughs kritiske diskursanalyse kan både anvendes som teori, analysestrategi og metode. Han præsenterer nemlig både en teoretisk tilgang til en samfundsvidenskabelig forståelse af diskurs, en analytisk model og konkrete metodologiske værktøjer til en systematisk empirisk analyse af diskurser og sprogbrug. Vi har valgt at placere Faircloughs kritiske diskursanalyse under teoriafsnittet, idet hans forståelse af diskurs udgør projektets teoretiske afsæt. Hans tredimensionelle analysemodel udgør også projektets metodiske fremgangsmåde og definerer analysens struktur, men alle Faircloughs begreber beskrives i følgende teoriafsnit til fordel for læseforståelsen.

Kritisk diskursanalyse indebærer en lingvistisk tekstanalyse af sprogbrug og fokuserer på forholdet mellem diskurser og den sociale virkelighed, og hvordan disse gensidigt påvirker hinanden, hvorfor vi vil benytte denne tilgang i projektet (Jørgensen & Phillips 2011:4). *Diskurs* refererer til talt og skriftligt sprogbrug, men Fairclough udvider sin forståelse til også at omfatte visuelle billeder og nonverbal kommunikation (Fairclough 1995:54). Dette projekt undersøger skriftlige artikler og vi afgrænser derfor vores forståelse af diskurs til skriftligt sprogbrug.

Fairclough anskuer diskurser som *socialt konstituerende*. Med det mener han, at diskurs er en social praksis, som indgår i et dialektisk forhold med andre sociale praksisser. Det betyder, at diskurs er formet af sociale processer samtidig med, at diskurs er med til at forme andre dele af den sociale verden (Ibid.). Diskurser er ikke blot med til at skabe og genskabe sociale strukturer, men reflekterer dem også videre i samfundet (Jørgensen & Phillips 2011:3). En fordel ved Faircloughs perspektiv er, at han tager højde for, at diskurser og sprogbrug former og er formet af sociale strukturer og magtforhold, og at folk ofte ikke er opmærksomme på disse processer (Ibid.:6). Denne tilgang er særligt relevant for en

medieanalyse som i dette projekt, da problemformuleringen undersøger, hvordan mediediskurser omkring borgere med minoritetsbaggrund har indflydelse på nationalistiske tendenser, og omvendt, hvordan de politiske tendenser kan påvirke mediediskurser.

Ifølge den kritiske diskursanalyse bidrager diskursiv praksis til skabelsen og opretholdelsen af ulige magtforhold mellem sociale grupper, f.eks. mellem etniske minoriteter og majoriteten. Dette forhold forstås som de *ideologiske effekter af diskursen* (Ibid.:4). Kritisk diskursanalyse sigter derfor mod at afdække diskursens rolle i opretholdelsen af ulige magtforhold (Ibid.).

Faircloughs kritiske diskursanalyse adskiller sig fra andre diskursanalytiske tænkere, idét han skelner mellem det diskursive og ikke-diskursive, i modsætning til f.eks. Laclau og Mouffe, som hævder, at alt i den sociale verden er diskursivt (Ibid.:7).

3.1.1 Diskursordenen og den kommunikative begivenhed

I en kritisk diskursanalyse af mediediskurser er to dimensioner af diskursen centrale fokuspunkter:

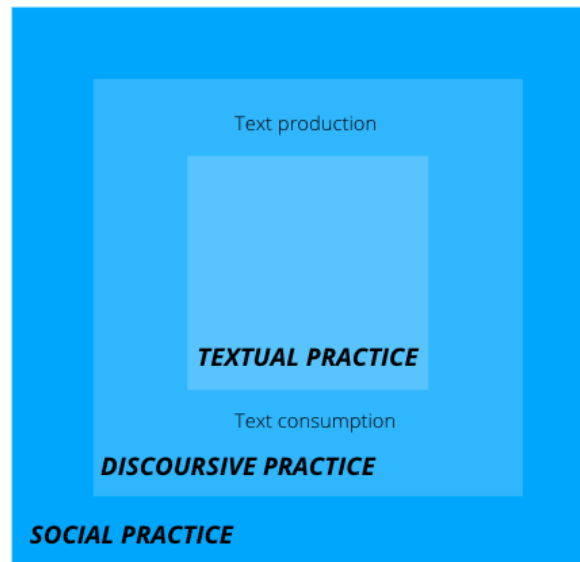
- Den kommunikative begivenhed
- Diskursordenen

Med *kommunikativ begivenhed* forstås enhver form for sprogbrug, f.eks. en avisartikel, et interview eller et nyhedsindslag. Med *diskursordenen* mener Fairclough summen af de diskurstyper, som bruges indenfor en social sammenhæng eller et socialt domæne, dvs. deres normale måder at bruge sprog på. Diskurstyper består af diskurser og genrer (Fairclough 1995:55). Fairclough forstår forholdet mellem den kommunikative begivenhed og diskursordenen som dialektisk. Kommunikative begivenheder reproducerer ikke kun diskursordenen; de kan også ændre den gennem kreativt sprogbrug.

Følgende afsnit uddyber Faircloughs analytiske ramme for analysen af den kommunikative begivenhed.

3.2 Faircloughs tredimensionelle analysemodel

Enhver kommunikativ begivenhed består af tre dimensioner: tekst, diskursiv praksis og social praksis. Fairclough illustrerer dette forhold med den tredimensionelle model (figur 1). Ved en kritisk diskursanalyse skal alle tre dimensioner af den kommunikative begivenhed analyseres (Fairclough 1995:57). Dette gøres vha. den tredimensionelle model, som opstiller de analytiske rammer for en kritisk diskursanalyse.

Figur 1: Faircloughs tredimensionelle model (egen fremstilling)

3.2.1 Tekst

Den tekstuelle dimension består af en tekst, f.eks. en tale eller en artikel. Her analyseres, hvordan en diskurs bliver realiseret lingvistisk med fokus på tekstens lingvistiske og sproglige træk (Jørgensen & Phillips 2011:9). I tekstanalysen fokuserer vi på følgende lingvistiske træk: konstruktion af identitet gennem ordvalg, billedsprog, transitivitet og modalitet (Ibid.:20). Ved transitivitet analyserer man, hvordan begivenheder og processer er forbundet med subjekter og objekter, altså hvem der er aktivt subjekt og passivt objekt i en sætning (Ibid.:21). Ved modalitet analyseres, hvordan graden af tilknytning til et udsagn kommer til udtryk gennem modalverber, f.eks. “er”, “har” og “kan”, og om dette skaber sandheder. Rent lingvistisk analyserer man, om der bruges kategoriske, objektive modaliteter til at præsentere subjektive fortolkninger som faktisk viden. Ifølge Fairclough bruger medierne netop ofte kategoriske modaliteter til at præsentere subjektive fortolkninger af en begivenhed som objektiv viden:

The mass media often present interpretations as if they were facts, partly by using categorical modalities and partly by choosing objective rather than subjective modalities (for example, by saying ‘It is dangerous’ instead of ‘We think it is dangerous’). The media’s use of categorical, objective modalities both reflects and reinforces their authority (Ibid.).

3.2.2. Diskursiv praksis

Den diskursive praksis handler om, hvordan sproget bruges til at producere og forbruge tekster. Her fokuserer analysen på de processer, der relaterer sig til tekstproduktion og -forbrug (Fairclough 1995:58). Det indebærer, hvordan afsenderen trækker på allerede eksisterende diskurser og genrer, når de producerer en tekst, og hvordan modtagerne gør det samme, når de læser og fortolker teksten (Jørgensen og Phillips 2011:9). Ifølge Fairclough medierer den diskursive praksis forholdet mellem tekst og social praksis, hvilket betyder, at tekster former og bliver formet af den sociale praksis gennem den diskursive praksis (Fairclough 1995:60).

Fairclough skelner mellem *konventionel* diskursiv praksis, hvor man anvender normative diskurstyper, og *kreativ* diskursiv praksis, hvor man kombinerer og reartikulerer diskurstyper og dermed udfordrer de konventionelle (Ibid.). Kreativ diskursiv praksis er et tegn på en drivkraft i diskursiv og derfor social forandring. Konventionel diskursiv praksis reproducerer og stabiliserer den dominerende diskursorden og dermed dominerende sociale hierarkier: "When a journalist draws on a discourse which is routinely used within the media, he or she also plays a part in the reproduction of the media system" (Jørgensen & Phillips 2011:11). Når en journalist trækker på en dominerende diskurs, bidrager journalisten samtidig til at reproducere dominerende magtforhold i medierne og samfundet. Analysen af den diskursive praksis skal derfor indebære overvejelser om, hvorvidt den diskursive praksis reproducerer (konventionelt) eller omstrukturerer og forandrer (kreativt) eksisterende diskurser, og hvilke ideologiske konsekvenser det kan have i den sociale praksis (Fairclough 1995:60). I den forbindelse introducerer Fairclough begrebet *interdiskursivitet*, som handler om, at forskellige diskurser og genrer formuleres sammen i en kommunikativ begivenhed. Interdiskursivitet er en form for *intertekstualitet*, som refererer til, at alle kommunikative begivenheder trækker på tidligere kommunikative begivenheder. En tekst kan ses som et led i en intertekstuel kæde, dvs. en række tekster, hvor hver tekst indeholder elementer fra en anden tekst.

Ved diskursiv praksis undersøger man dermed interdiskursivitet og intertekstualitet, samt om disse er et tegn på kontinuitet eller forandring. Forandring skabes som nævnt ved at trække på eksisterende diskurser på nye måder. Selvom mediernes muligheder for kreativ diskursiv praksis i teorien er ubegrænsede, er de i praksis begrænsede af den sociale praksis, som diskursen er indlejret i, særligt af hegemoniske magtforhold (Fairclough 1995:78). Fairclough trækker derfor på Antonio Gramscis teori om (kulturel) hegemoni, som handler

om, at dominerende diskurser bliver til 'commonsense'. Denne 'commonsense'-diskurs er resultatet af meningsforhandlinger, hvor alle sociale grupper deltager. Hegemoni er ikke kun dominans, men også en forhandlingsproces, hvorfra der opstår enighed om mening (Ibid.). I den sammenhæng har etniske minoriteter, qua deres marginaliserede position som minoritetsgruppe, dårligere muligheder for at deltage i forhandlingsprocesser. Af den grund har de mindre indflydelse på, hvilke diskurser, der opnår hegemoni og opfattes som 'commonsense'. Ifølge Fairclough kan begrebet om hegemoni bidrage til at analysere, hvordan den diskursive praksis er en del af en større social praksis, der involverer magtforhold (Jørgensen & Phillips 2011:14).

3.2.3 Social praksis

Analysen af den sociale praksis skal placere den tekstuelle og diskursive dimension i et makroperspektiv, hvor den kommunikative begivenhed ses ud fra den umiddelbare situationskontekst og de bredere samfundsmæssige forhold. Målet med analysen af den sociale praksis er at kortlægge de sociale og politiske relationer og strukturer, der påvirker og bliver påvirket af den diskursive praksis. Den sociale praksis skal analyseres med fokus på den brede sociale sammenhæng, som den kommunikative begivenhed tilhører (Jørgensen & Phillips 2011:9). Endvidere differentierer Fairclough mellem tre former for social praksis, som kan indgå i en kritisk diskursanalyse: økonomisk praksis, politisk praksis, som berører spørgsmål om magt og ideologi, og kulturel praksis, som berører spørgsmål om værdier og identiteter (Fairclough 1995:60). Diskursanalyse er ifølge Fairclough ikke i sig selv tilstrækkelig til en analyse af den sociale praksis, da den sociale praksis omfatter både diskursive og ikke-diskursive elementer. I supplement til diskursanalysen er det derfor nødvendigt at inddrage social eller kulturel teori, som kan belyse de aspekter af den sociale praksis, som den kritiske diskursanalyse ikke kan forklare (Jørgensen & Phillips 2011:9). Derfor inddrager vi også Høilunds teori om frygtens ret (afsnit 3.4) og Hallins teori om journalistiske sfærer (afsnit 3.5).

De tre dimensioner skal separeres analytisk, men det er i praksis ikke helt muligt at adskille de tre dimensioner fra hinanden. Tekstanalysen vil uundgåeligt indebære en analyse af den diskursive praksis, og analysen af den diskursive praksis vil ligeledes berøre lingvistiske elementer (Jørgensen & Phillips 2011:8). Det samme gør sig gældende for forholdet mellem den diskursive praksis og den sociale praksis, idet diskursiv praksis i sig selv er en form for

social praksis, som indgår i et dialektisk forhold med andre sociale praksisser (Ibid.:2). I analysen har vi så vidt muligt forsøgt at analysere hver dimension af Faircloughs analysemodel separat, men i analysen af hver dimension vil der uundgåeligt indgå elementer fra de to andre dimensioner.

3.3 Mediernes diskursorden

Mediernes diskursorden er som nævnt summen af alle genrer og diskurser, som bruges og er til rådighed inden for mediernes institutionelle og sociale sammenhæng. Mediernes diskursorden er positioneret mellem offentlige diskursordener og private diskursordener. Medierne har altså ifølge Fairclough en medierende rolle mellem det private og det offentlige:

The order of discourse of the media has been shaped by the tension between its contradictory public sources and private targets, which act as contrary poles of attraction for media discourse; it is constantly being reshaped through redefining its relationship to - redrawing its boundaries with - these public and private orders of discourse (Fairclough 1995:63).

Fairclough påpeger, at kommunikation mellem politikerne og befolkningen i højere grad er koncentreret hos medierne, således at kommunikationen ikke længere er førstehånds, men andenhånds (Ibid.:183). I Danmark gælder det særligt for folketings- og regeringspolitikere, at de kommunikerer deres politiske budskaber til befolkningen gennem f.eks. partilederdebatte og interviews. Omvendt kommunikerer befolkningen deres holdninger gennem f.eks. debatindlæg, sociale medier og inddragelse i tv-indslag. Desuden skal medierne som 'demokratiets vagthund' fortælle befolkningen, hvad politikerne foretager sig, og bringe historier om, hvad der sker i samfundet. På den måde har medierne en medierende rolle mellem befolkning og politikere. Til dette tilføjer Fairclough, at mediediskurs har indflydelse på diskursiv praksis indenfor private domæner: "a complex dialectic seems to exist between the media and the conversational discourse of everyday life" (Ibid.:64). Det betyder, at mediernes diskurser former og bliver en integreret del af almindelig samtale i hverdagen - det bliver til 'commonsense'.

3.4 Peter Høilund: Frygtens ret

I følgende afsnit vil vi skitsere nogle af de mest centrale begreber fra Peter Høilunds bog "Frygtens ret" fra 2010. Høilund beskriver, hvordan der i det moderne samfund er skyllet en

‘global frygtbølge’ ind over de nationale retssystemer, der har været med til at sætte nye rammer for både politiske og retslige beslutninger. Høilund redegør i den forbindelse for, hvilke konsekvenser dette har for de grundlæggende principper i det demokratiske samfund. Høilund mener, at en ny juridisk-politisk orden er opstået som følge af frygtkulturen, og at denne orden er med til at indskrænke vilkårene for frihed og retssikkerhed i samfundet. Teorien er relevant at inddrage i relation til projektet, idet smittetallet i Vollsmose førte til et lovforslag om indførelse af tvangstest i området.

3.4.1 Frygtens politik og frygtens ret

Grundlæggende handler *frygtens ret* om de politiske og retlige konsekvenser, som frygt medfører. Høilund beskriver det således:

Frygtens ret etablerer sig hurtigere end normal lovgivning, fordi politikere og medier skønner det nødvendigt. Det bekymrende ved frygtens ret er, at den ofte afviger fra almindelige standarder for demokrati og politisk frihed (Høilund 2010:13).

Det er særligt ikke-realiserede risici og frykten for tænkelige scenarier, der driver frygtens ret, og der lovgives derfor ud fra, hvad der *muligvis* kan ske, ikke hvad der *sandsynligvis* kan ske (Ibid.:11-12). Dette hænger sammen med, hvordan Høilund beskriver mediernes rolle. Høilund mener, at medierne spiller en afgørende rolle for, hvordan vi opfatter frygt i samfundet; særligt mediernes sprog omkring ulykker og katastrofer overkommunikeres, eller overdrives, og skaber frygt som er uproportionel med den faktiske risiko. Han pointerer hvordan frykten i mindre og mindre grad er et resultat af en direkte oplevelse, men snarere en andenhåndsoplevelse, fordi den i høj grad opleves gennem medierne.

Befolkningen samtykker imidlertid til, at de parlamentariske processer udelades i frygtbaseret lovgivning, fordi frykten har sin egen logik, der er dominerende og virker på stort set alle niveauer (Ibid.:43). Frykten giver dermed legitimitet til bestemte former for lovgivning. Et eksempel på lovgivning, der er drevet af frygtens ret, er terror; risikoen for terror er ikke umulig, men højst usandsynlig. Alligevel har frykten for terror ført til stramninger af udlændingeloven og straffeloven, øget sikkerhedskontrol i lufthavne og ændringer i arkitektur i storbyer. Ifølge Høilund får frygtens ret konsekvenser for demokratiet, fordi lovgivningsmagten beskærer borgernes politiske og demokratiske frihedsrettigheder i frygtens navn:

Gennem henvisning til nødvendigheden henter frygtens ret sin legitimitet. Oppositionen er ophævet, der er ikke diskussioner på tværs af det politiske spektrum eller i den politiske offentlighed (Ibid.:21).

Frygtens politik skal forstås som “et politisk og medieskabt kraftfelt, som efter en endnu ikke afklaret logik taler frygten op og ned” (Ibid.:20). Ifølge Høilund er frygtens politik og ret ved at smelte sammen på grund af udviklingen i det senmoderne samfund: “frygtens politik er blevet et af de største politikområder i Vesteuropa, hvor terrorfrygt, frygt for klimaforandringer og diverse influenzaer fylder politikernes og mediernes dagsorden” (Ibid.:42-43). Forholdet mellem frygtens ret og frygtens politik er en form for “ikke-politik”, som ophæver politiske modsætninger og i stedet skaber en enhedspolitik, hvor den offentlige debat, der sørger for et bredere bidrag fra samfundet i lovgivningsprocessen, udelades. “Enhver frygt fordrer sin retsregel og får den ofte igennem med en gennemførelses hastighed, der overstiger, hvad man ellers forstår ved hastebehandling af lovforslag” (Høilund 2010:42).

3.4.2 Nødvendighedens lov

Et centralt begreb i Høilunds tanker vedrørende frygtens ret er *nødvendighedens lov*. Begrebet referer til, at der laves juridisk bindende love udenom de normale parlamentariske demokratiske beslutningsprocesser. Den lovgivende magt henviser til, at implementeringen af en lov er så nødvendig og presserende, at der ikke er tid til at lade den gå igennem de procedurer, som en almindelig lov normalt gennemgår. Høilund kalder denne form for lovgivningsproces udemokratisk, hvorfor det er en proces, hvor borgerne tilsidesættes (Høilund 2010:20).

3.5 Daniel Hallin: Journalistiske sfærer

Medieforskeren Daniel Hallin har forsket i journalistikkens afhængighed af samfundets herskende normer og værdier. Hallins teori er derfor oplagt at inddrage i analysen af den sociale praksis, da vi hermed kan forstå journalisters ageren i forhold til andre sociale forhold. Hallin har opstillet en model for tre journalistiske sfærer, der aktiveres på forskellige tidspunkter, alt afhængig af konsensus på det politiske og samfundsmæssige niveau (Jørndrup 2012:49). Den første sfære er *sfæren for konsensus*. Her ser journalistikken ikke emnerne som politiske eller konfliktfyldte, og derfor er det ikke journalistikkens opgave at fremhæve modstridende synspunkter på det givne emne. I sfæren for konsensus gengiver og

understøtter journalistikken samfundets dominerende normer og værdier. Samtidig tilstræber journalisten ikke idealet om objektivitet ved at fjerne sin egen fortolkning fra nyheder (Ibid.).

I *sfæren for legitime modsætninger* anses emnet som konfliktfyldt og politisk. Emnet behandles journalistisk indenfor normerne for objektiv og kritisk journalistik, “hvor begge sider af konflikten kommer til orde, hvor journalisten indtager en rolle som politisk neutral observatør, som hører begge sider i parten” (Ibid.). Journalistens egne fortolkninger og holdninger er fraværende, og journalisten agerer ‘kritisk vagthund’.

I *sfæren af det afvigende* anses emnet som noget, der er samfundstruende og illegitimt i den demokratiske og politiske debat. Her er den journalistiske praksis langt fra idealerne om den objektive journalistik, fordi journalistikken ser sin rolle som at beskytte samfundet og dets grundlæggende værdier mod udemokratiske fænomener og meninger (Ibid.).

Ifølge Hallin er der ikke bestemte stofområder eller emner, der tilhører en bestemt sfære. Han mener derimod, at det, der betyder noget, er, hvordan de herskende politiske diskurser manifesterer sig. F.eks. kan en herskende politisk konsensus om et lands coronahåndtering have en afsmitning på det journalistiske arbejde, hvis der ikke er politiske kilder til at indtage det modsatte synspunkt. Hvis journalisten ikke kan finde en kilde, der kan tale for det modsatte argument, er det svært at opretholde rollen som den objektive kritiske journalist.

3.6 Teoriernes samspil

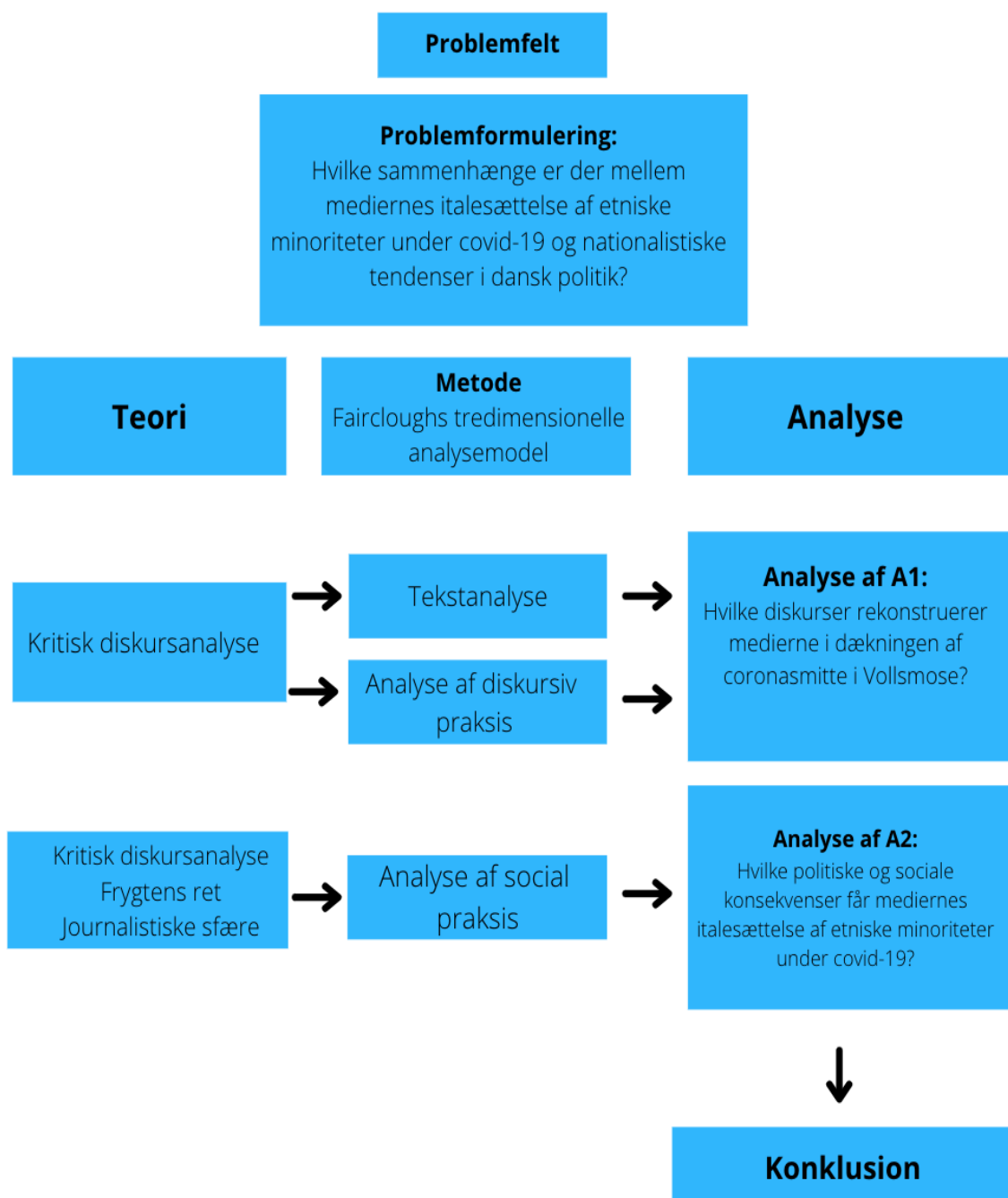
Faircloughs kritiske diskursanalyse og tredimensionelle analysemodel udgør projektets overordnede teoretiske ramme. Den kritiske diskursanalyse skal som nævnt suppleres med anden samfundsvidenskabelig teori, hvorfor vi inddrager Høilunds teori om frygtens ret og Hallins teori om journalistiske sfærer. Høilunds begreber giver en forståelse af de retlige og politiske konsekvenser af mediernes kommunikation af frygt og risici. Det er nødvendigt, da projektet undersøger mediernes italesættelse af etniske minoriteter under corona, hvor coronasmitte kan forstås som en risiko. Hallins teori om journalistiske sfærer inddrages i analysen af den sociale praksis, idet teorien belyser journalisters sociale praksis og kan give os en forståelse af, hvornår medierne gengiver samfundets dominerende normer, og hvornår den udfordrer politiske aktørers udsagn. I relation til den kritiske diskursanalyse kan Hallins teori hjælpe os til at forstå, hvorfor medierne enten gengiver eller udfordrer dominerende diskurser.

4. Metode

Følgende kapitel har til formål at indvie læseren i projektets udformning og metodiske fremgangsmåde. Først giver kapitlet et overblik over projektets fremgangsmåde og projektdesign, som også beskriver, hvordan vi metodisk og analytisk benytter Faircloughs kritiske diskursanalyse. Dernæst redegøres for de videnskabsteoretiske overvejelser, som vi har haft i forbindelse med projektet. Slutteligt vil vi redegøre for vores empiriindsamling, søgestrategi og kodningsproces.

4.1 Projektdesign og analysestrategi

Projektdesignet på næste side viser, hvordan de forskellige dele af projektet arbejder sammen for at besvare problemformuleringen. Som det fremgår af figuren, er analysen struktureret efter Faircloughs tredimensionelle analysemodel, hvor analysen af de to første dimensioner, tekstanalyse og diskursiv praksis, bidrager til at besvare arbejdsspørgsmål 1. Analysen af den tredje dimension, social praksis, besvarer arbejdsspørgsmål 2. Yderst til venstre på figuren er projektets teoretiske ramme illustreret, hvoraf det fremgår, at Faircloughs kritiske diskursanalyse udgør det teoretiske fundament for analysen, hvorfor teorien indgår i analysen af alle tre dimensioner. I tråd med Faircloughs argument om, at den sociale praksis ikke kan analyseres med diskursanalyse alene, inddrages to sociale teorier, Høilunds teori om frygtens ret og Hallins teori om de journalistiske sfærer, til analysen af den sociale praksis. Som det ses på figuren, leder den kritiske diskursanalyse og besvarelsen af de to arbejdsspørgsmål hen til en konklusion, som besvarer problemformuleringen.

Figur 2: Analysestrategi (egen fremstilling)

4.2 Videnskabsteori og forskerposition

I dette afsnit vil vi klargøre de videnskabsteoretiske antagelser, der ligger bag de anvendte metoder, og hvordan vi anskuer vores position som forskere til det felt, vi ønsker at undersøge. På baggrund af projektets formål om at undersøge diskursive konstruktioner af etniske minoriteter under coronapandemien og konsekvenserne heraf, er socialkonstruktivisme og kritisk realisme begge velegnede som videnskabsteoretiske afsæt. Afsnittet vil kun inddrage de principper og forståelser, som projektet tager afsæt i. Vi vil desuden argumentere for, hvorfor det er gunstigt for projektet at kombinere de to retninger.

Socialkonstruktivistisk forskning interesserer sig for, hvordan sociale sandheder konstrueres gennem sprog og diskurser (Pedersen 2012:187). Ifølge den socialkonstruktivistiske ontologi findes der ikke én, men flere konstruerede sandheder om den sociale verden, som giver mening ud fra forskellige perspektiver (Ibid.:190). Nogle konstruerede sandheder deles af flertallet i samfundet og bliver på den måde en herskende diskurs. En socialkonstruktivistisk analyse antaster dominerende sandheder i samfundet ved at vise, at de er socialt konstruerede og undersøger, hvilke magtforhold der har haft en betydning for skabelsen og fastholdelsen af disse sandheder (Ibid.:189). Dette projekt undersøger, hvordan viden og sandheder om etniske minoriteter er opstået og forhandlet gennem diskurser, samt hvilke magtforhold der ligger til grund for, at bestemte sandheder om etniske minoriteter vedtages i samfundet og realiseres gennem en nationalistisk diskurs. Derfor finder vi en socialkonstruktivistisk tilgang passende som videnskabsteoretisk afsæt. Socialkonstruktivismens epistemologiske grundantagelse er, at viden og sandheder om samfundet er socialt konstruerede gennem sprog, og at menneskets virkelighedsforståelse skabes gennem sprog og begreber. Det betyder, at det ikke er muligt at opnå en forståelse af virkeligheden, som er uafhængig af vores subjektive forståelser og erfaringer (Ibid.:190). I projektet anskuer vi ikke indholdet af de analyserede artikler som en nøjagtig gengivelse af virkeligheden, men som noget, der er farvet af journalistens subjektive forståelser og erfaringer. Det samme princip gør sig gældende for os som forskere, som heller ikke kan opnå objektiv viden, fordi forskeren altid ser virkeligheden ud fra et bestemt perspektiv. På samme måde mener vi heller ikke, at vi kan tilgå vores forskningsfelt 100 pct. objektivt, da vores til- og fravalg altid vil være påvirket af vores forforståelse og holdninger.

For socialkonstruktivister er det ikke forskerens opgave at tage stilling til, hvordan samfundet *bør* indrettes (Ibid.:189). På dette punkt afviger projektet fra socialkonstruktivismen, hvorfor vi også inddrager pointer fra den kritiske realisme.

Videnskaben skal ifølge den kritiske realisme være *kritisk*, og forskeren skal medvirke til at skabe sociale forandringer (Buch-Hansen & Nielsen 2012:279). I den kritiske realisme er der, modsat socialkonstruktivisme, også plads til objektive strukturer, kausalitet og dybde. Den bygger på en mere inkluderende ontologi, som anerkender betydningen af diskurser, men ikke reducerer den sociale verden til en diskursiv konstruktion. Projektet udarbejder en kritisk diskursanalyse med afsæt i Faircloughs tilgang, som understreger, at diskurser skal forstås i sammenhæng med den sociale kontekst, som indgår som et centralt element i analysen (Jørgensen og Phillips 2011:4). I vores analyse belyser vi også de ikke-diskursive elementer i den sociale praksis og de ideologiske konsekvenser diskurserne har. I kritisk diskursanalyse hævdes det, at diskursiv praksis bidrager til skabelsen og reproduktionen af ulige magtforhold mellem sociale grupper, herunder borgere med etnisk minoritetsbaggrund og flertallet (Ibid.:3). Vores analyse er dermed kritisk i den forstand, at den sigter mod at afsløre den rolle, den diskursive praksis spiller i opretholdelsen af ulige magtforhold i den sociale verden. Målet er at bidrage til social forandring i retning af et mindre ulige magtforhold. Derfor forstår vi ikke os selv som politisk neutrale, men som kritiske og politisk forpligtede til social forandring (Ibid.:4).

Trods de centrale forskelle på kritisk realisme og socialkonstruktivisme, deler de to retninger mange antagelser, hvorfor forholdet mellem dem ikke skal betragtes som et direkte modsætningsforhold (Buch-Hansen & Nielsen 2012:295). Kritisk realisme overskrider den ontologiske skillelinje mellem realisme og konstruktivisme, fordi den på den ene side indtager dét realistiske ontologiske standpunkt, der hedder, at der findes en objektiv virkelighed uafhængig af menneskers forestilling og på den anden side anerkender, at den sociale virkelighed er socialt konstrueret. Begge videnskabsteoretiske retninger tager desuden udgangspunkt i at undersøge diskursernes rolle i (re)produktionen af magt- og dominansrelationer (Ibid.).

4.3 Empiriindsamling

Dette projekt undersøger mediernes italesættelse af etniske minoriteter. Empirien til sådan en undersøgelse kan omfatte alle mediegenerer, f.eks. tv- og radioindslag, opdateringer på sociale medier, skreven journalistik m.fl. Vi har valgt at afgrænse os til at undersøge den journalistiske skrivegenre, dvs. journalistiske artikler, som medierne udgiver på deres platforme. Følgende afsnit beskriver, hvordan vi har indsamlet og afgrænset empiri til analysen.

4.3.1 Søgestrategi

I forbindelse med vores empiriindsamling har vi benyttet Infomedia, da vi herigennem kan indhente artikler fra de udvalgte nyhedsmedier baseret på en række præcise søgetermer, vi udvælger. Infomedia er en dansk søgedatabase, som har Danmarks største digitale mediearkiv med artikler fra landsdækkende-, lokale- og nichemedier, som strækker sig helt tilbage til 1990 (Infomedia, u.d.). Vi anvendte Infomedias ekspertsøgning, hvor vi med en velkodet søgestreng kan sikre, at artiklerne har direkte relevans for det, vi vil undersøge.

Da vi ønsker at se på diskurser i nyhedsmediernes, handler vores første afgrænsning om, hvilke nyhedsmedier vi ønsker at undersøge. Vi har for det første afgrænset os til disse otte dagblade: Politiken, Berlingske, Dagbladet Information, Jyllands-posten, Kristeligt Dagblad, Ekstra Bladet, Weekendavisen og BT. Disse medier har de største læsertal i 2020 ifølge en statistik fra Gallup (Kantar Gallup 2020). På baggrund af deres læsertal ser vi dem som de mest toneangivende medier i Danmark. Derudover har vi valgt at medtage DR Nyheder og TV2 Nyheder, da de som public service medier også når ud til den brede befolkning. Slutteligt medtog vi lokalavisen Fyens Stiftstidende, da vi fandt det relevant at inddrage et medie, der befinder sig tæt på Vollsmose. Vi kunne også have inkluderet andre lokalmedier som TV2Fyn eller Fyens Amtsavis, men måtte begrænse mængden af empiri. Der fremkom en stor mængde empiri fra Fyens Stiftstidende, og derfor vurderer vi, at ét lokalmedie er nok til at give et fyldestgørende billede af lokaljournalistikken. Vores søgninger på de udvalgte 11 nyhedsmedier er under deres web-udgave, der alle findes på Infomedia. Fordi dette er et kvalitativt studie, og den kritiske diskursanalyse kræver en tekstnær lingvistisk analyse, er det desuden nødvendigt at begrænse mængden af empiri til undersøgelsen, hvilket uddybes i næste afsnit.

4.3.2 Konstruktion af søgestreng

Ved nogle overfladiske søgninger på termene *corona* og *Vollsmose* opdagede vi, at der var skrevet mange (over 1000) artikler om emnet, og vi var derfor nødt til at afgrænse vores søgning yderligere. Derfor brugte vi søgefunktionen *near/10*, som betyder, at Infomedia kun medtager resultater, hvor der maksimalt er 10 ord mellem *corona* og *Vollsmose*. På den måde sikrer vi, at Infomedia kun fremviser artikler, hvor ordene indgår i relation til hinanden. Vi brugte desuden funktionen *corona** som inkluderer alle endelser på ordet, f.eks. coronavirus eller coronasmittet. For at gøre søgningen mere grundig, lavede vi også en søgning, hvor vi

erstattede corona* med covid*. Det blev til følgende søgestrengene, som gav hhv. 16 og 103 resultater:

NEAR/10[covid*, vollsmose*]

NEAR/10[corona*, vollsmose*]

Søgestrengene gav ikke nogle resultater fra Dagbladet Information, Jyllands-posten eller Weekendavisen. Derfor undersøger analysen artikler fra otte forskellige medier. Efter vi havde udviklet søgestrengene, læste vi alle artikler igennem. Vi skar de artikler fra, som Infomedia havde medtaget ved fejl samt ledere, debatindlæg, kronikker osv. På den måde fik vi skåret ned til 113 artikler.

4.3.3 Kodningsproces

Artiklerne blev efterfølgende kodet og kategoriseret til analysen efter fire lingvistiske træk, som Fairclough opstiller: Konstruktion af identitet gennem ordvalg, billedsprog, transitivitet og modalitet (se bilag 1). Vi kodede artiklerne hver for sig og sammenlignede vores resultater for at sikre gyldigheden. Analysen følger Faircloughs tredimensionelle analysemodel. Analyseresultater fra tekstanalysen blev taget med videre til analyse af diskursiv praksis osv., derfor var det kun nødvendigt med én kodningsproces. Grundet projektets begrænsede ressourcer har det ikke været muligt at medtage eksempler fra alle 113 artikler. I analysen har vi udvalgt de mest eksemplariske eksempler til at illustrere vores pointer samt forsøgt at medtage eksempler fra så mange forskellige artikler som muligt. Alle artikler fremgår i det vedlagte kodningsark, som illustrerer, at alle artikler har været igennem den samme kodningsproces (Bilag 1).

Qua vores videnskabsteoretiske afsæt kan vi aldrig opnå fuldkommen objektivitet i vores undersøgelse, da vores oplevelse af forskningsfeltet altid vil være påvirket af vores subjektive forforståelser. Til gengæld kan vi øge gennemsigtigheden, hvilket vi har gjort ved at være eksplicitte i vores empiriindsamling og søgestrategi. Første gennemlæsning var f.eks. en subjektiv proces, hvor vi ud fra egne vurderinger sorterede artikler fra, som ikke havde relevans for analysen. Det samme gælder den efterfølgende kodningsproces, hvor vi har besluttet, hvilke artikler der blev placeret i hver kategori. Derfor har vi også forsøgt at øge reliabiliteten ved at inddrage så mange citater som muligt i analysen, og vise hvordan de forskellige artikler hører ind under hver kategori.

5. Analyse

Dette kapitel vil bestå af en kritisk diskursanalyse med udgangspunkt i de udvalgte mediers dækning af coronasmitte i Vollsmose. Analysens struktur følger den tredimensionelle model, således at afsnit 5.2 analyserer tekst-dimensionen, afsnit 5.3 analyserer diskursiv praksis, og afsnit 5.4 analyserer den sociale praksis. Som det fremgår af projektets analysestrategi (afsnit 4.1), vil afsnit 5.2 og 5.3 lede over i besvarelse af arbejdsspørgsmål 1: *Hvilke diskurser (re)konstruerer medierne i dækningen af coronasmitte i bydelen Vollsmose?* og afsnit 5.3 vil lede over i en besvarelse af arbejdsspørgsmål 2: *Hvilke politiske og sociale konsekvenser får mediernes italesættelse af etniske minoriteter under covid-19?*

5.1 Introduktion til Vollsmose sagen

Vi har valgt at tage udgangspunkt i mediedækningen af coronasmitte i Vollsmose, Odense. Vollsmose er et alment boligområde med 8477 indbyggere (Odense Kommune 2021). Bydelen er placeret på regeringens liste over ghettoområder, hvilket kræver, at “andelen af indvandrere og efterkommere fra ikke-vestlige lande overstiger 50 pct.”, og hvor mindst to ud af fire kriterier omkring arbejdsløshed, kriminalitet, uddannelsesniveau og indkomst er opfyldt, hvoraf Vollsmose opfylder alle fire (Transport- og boligministeriet 2020). Bydelen fik første gang medieomtale i forbindelse med covid-19 i slutningen af februar 2021, hvor incidenstallet, som måler antal smittede per 100.000 indbyggere, lå på 820,3. Efterfølgende blev Mette Frederiksen ved Folketingets spørgetime spurgt ind til, hvad hun ville gøre ved den stigende smitte i Vollsmose, hvortil hun svarede: “At man, hvis der eksempelvis er et område, hvor ikke alle vil lade sig teste, så sikrer, at de, der ikke vil lade sig teste, faktisk bliver testet alligevel” (Kjeldtoft & Hørkilde:2021). Den 8. marts foreslog regeringens Epidemikommission¹ med sundhedsminister Magnus Heunicke i front at tage epidemilovens §28 i brug og indføre test- og isolationspligt for beboerne i Vollsmose. Loven skulle indebære en bødestraf for dem, som ikke ville lade sig teste to gange om ugen. Forslaget blev stemt ned af et flertal i Folketingets Epidemiudvalg² (Schneider 2021).

¹ Epidemikommissionen består af 11 medlemmer udpeget af sundhedsministeren, hvoraf fem udpeges efter indstilling fra regeringen (Sundhedsministeriet 2021a).

² Epidemiudvalget består af 21 Folketingsmedlemmer, heraf 7 medlemmer fra Socialdemokratiet. Hvis en minister vil gennemføre lovebestemmelser i medfør af epidemiloven, skal det først fremlægges for Epidemiudvalget, som skal godkende eller nedstemme forslaget (Folketinget 2021).

5.2 Tekstanalyse

I dette afsnit vil vi udarbejde en tekstanalyse af de indsamlede artikler, hvori vi vil berøre fire lingvistiske elementer: konstruktion af identitet, billedsprog, modalitet og transitivitet.

5.2.1 Identitet

I analysen af konstruktion af identitet vil vi undersøge, hvordan bestemte formuleringer og ordvalg konstruerer identiteter for beboerne i Vollsmose. En gennemgående tendens i artiklerne er, at beboernes identitet bliver defineret ud fra deres etnicitet. Dette fremkommer bl.a., når bydelen bliver beskrevet:

“[...] et område med op mod 100 forskellige nationaliteter blandt indbyggerne”
(Astrup 2021).

“[...] bydelen Vollsmose i Odense, hvor smitten har været høj, og hvor befolkningen i vid udstrækning er af anden etnisk herkomst end dansk” (Funch & Fahrendorff 2021).

“Smitteopsporerne har lørdagen igennem travet rundt i det sociale boligområde Vollsmose med mange forskellige minoriteter og stemt dørklokker” (Olsen 2021).

Fire artikler fra B.T. omtaler bydelen som en ghetto (Leonhard 2021; Martinsen 2021a; Nielsen & Astrup 2021, Bøgh 2021), f.eks. “Regeringen vil derfor indføre tvangstestning af borgerne i det berygtede *ghettoområde*” (Leonhard 2021). I en anden artikel, hvor en kilde selv bruger termen socialt udsatte områder, skriver journalisten alligevel ghetto:

Professor Rune Hartmann forklarer, at det kan give mening at prioritere *ghettoområderne*. “I øjeblikket vaccinerer vi de ældre og dem i risikogrupperne. Når vi er færdige med det, så ville det ud fra en rent faglig vurdering give mening at vaccinere borgere i de *socialt udsatte områder*, ” siger han (Nielsen & Astrup 2021).

Disse ordvalg og formuleringer skaber en opdeling mellem Vollsmose-samfundet, som karakteriseres ud fra beboernes etnicitet, på den ene side, og det danske samfund på den anden side. Samme tendens gør sig gældende, når vi ser på, hvordan beboerne som gruppe bliver italesat:

“[...]problemet hovedsagelig har drejet sig om gæster med '*indvandrerbaggrund*'”
(Martinsen 2021b).

”Det er især blandt gruppen af *ikke-vestlige indvandrere*, at coronaen har fået fat”
(Leonhard, 2021).

“Det er fuldstændig forkasteligt, og det er totalt mangel på ansvar fra en vis
befolkningsgruppe,« siger rådmand Christoffer Lilleholt, [...] »Det vidner om, hvor
stort et parallelsamfund vi har i Danmark” (Martinsen 2021a).

“Det er hovedsageligt folk fra Mellemøsten, der ikke har kunnet finde ud af at følge
anbefalingerne” (Sørensen 2021).

Andre steder bliver der sat fokus på, at etniske minoriteter differerer socialt og kulturelt i
forhold til resten af det danske samfund. Dertil hævdes det, at disse kan ligge til grund for
smitte:

“Den kulturelle baggrund, de kommer med, har noget med det at gøre. Man skal være
sammen. Man har en meget social omgang” (Astrup 2021).

Eller er den primære årsag kulturel og religiøs? At mennesker særligt med
mellemøstlig baggrund ikke vil respektere danske normer og myndigheder og derfor
er ligeglade med henstillinger om at lade sig teste for corona og holde afstand til
andre mennesker? (Hoffmann-Hansen 2021b).

Ved at fremhæve etnicitet og kulturelle og sociale forskelle, defineres beboernes identitet ud
fra deres kultur og sociale omgang. Det skal bemærkes, at artiklerne ikke kan dokumentere,
at der *er* en bestemt kultur blandt beboerne, og såfremt den eksisterer, at den er til grund for
smitte. Ydermere afgrænser ord som *ghetto* og *parallelsamfund* området fra resten af
Danmark. Det skaber en opdeling i ‘os’ og ‘dem’, hvor vi på den ene side har ‘danskerne’,
som kan følge reglerne, og på den anden side har ‘indvandrerne’, som ikke kan: “Der er en
befolkningsgruppe, der tydeligvis ikke forstår alvorligheden af corona, og som ikke forstår
det danske samfund” (Martinsen 2021a). Her ses en tydelig skelnen mellem ‘os’ og ‘dem’, og
det understreges, at *de* hverken har lyst til, eller kan finde ud af, at være en del af *os*. I
følgende citater fremgår samme tendens:

Trods smittespredningen har det vakt opsigt, at der ikke er mødt påfaldende mange op til de teststeder, der er oprettet i bydelen. »På en eller anden måde tager de det ikke tilstrækkeligt alvorligt«, mener Bjarne Andersen (Astrup 2021).

Selvom incidens tallet i Vollsmose torsdag er steget til 973 og dermed markant højere end noget andet sted i Danmark, er flere borgere med bopæl i Vollsmose skeptiske over for tvangstest (Patscheider, 2021).

“Der har indtil nu været udfordringer med at få testet borgerne” (Ritzau 2021b).

Ved brug af ord som *skeptiske*, *udfordringer* og *tager det ikke alvorligt* skabes et indtryk af, at beboerne udgør et problem. Der skabes en diskurs om, at beboerne er blevet smittede, fordi de har en anden etnisk baggrund end dansk, fordi de har nogle bestemte sociale og kulturelle vaner og fordi de ikke respekterer eller ikke er en integreret del af samfundet.

Ovenstående identitet er dog ikke den eneste, der bliver konstrueret i det undersøgte tekstkorpus. Kigger man særligt på artikler fra lokalmediet Fyens Stiftstidende, bliver historien vinklet anderledes, hvilket konstruerer nogle andre identiteter for beboerne end de ovenstående eksempler. Artiklerne kommer med brug af reportagegenren tæt på området og beboerne, og man får på denne måde et mere personligt og nært billede af dem:

Ibrahim El-Hassan er først og fremmest en helt almindelig borger i Vollsmose. Men han er også en af de unge ildsjæle, som forsøger at tegne et anderledes billede af bydelen (Jørgensen 2021).

Der bliver desuden sat fokus på deres følelser, og hvordan de bliver påvirket af debatten: “[...] hele debatten har efterladt Ibrahim udmattet og indigneret” (Ibid.), “Beboere i Vollsmose er glade for, at de undgik tvangstestning. Men de er triste over den hårde omtale af bydelen” (Hvilsom 2021) og:

Drengene siger måske ‘fuck dem’ og ‘I kan bare komme an’, når Vollsmose bliver kritiseret på grund af corona. Men til folk de stoler på, for eksempel en betroet pædagog fra ungdomsklubben, lægger de ikke skjul på, at det gør ondt (Jørgensen 2021).

Her understreges det, at beboerne ønsker at blive testet og følge de myndighedernes anbefalinger:

Vi vil gerne testes. Men folk herude har følt sig relativt forfulgt, udskammet og trådt på. Nogle har haft oplevelsen af, at de ikke kan være nogen steder, uden folk kigger mærkeligt på dem (Sass 2021).

Gennem sprogbrug og ordvalg konstruerer artiklerne to forskellige identiteter for beboerne. I størstedelen af artiklerne konstrueres en identitet, som defineres ud fra deres etniske og kulturelle baggrund. Denne identitet adskiller borgerne i Vollsmose fra resten af samfundet og trækker dermed på en nationalistisk diskurs, som er baseret på ideen om et begrænset fællesskab, eksklusion og et hierarki, hvor borgere med minoritetsbaggrund befinder sig i en udsat position. Det kommer til udtryk gennem ord som *ghetto*, *parallelsamfund*, *indvandrerbaggrund*, *ikke-vestlige indvandrere* og *folk fra Mellemøsten*. Beboerne får i denne diskurs en identitet som borgere, der ikke følger reglerne eller vil deltage i samfundet. Det kommer til udtryk gennem ord som *udfordringer*, *mangel på ansvar*, *skepsis* og *tager det ikke alvorligt*. Andre artikler, primært fra Fyens Stiftstidende, vinkler historien på en anden måde, bl.a. gennem reportager og interviews med beboere fra Vollsmose. Det kan være med til at afstigmatisere og skaber et mere nuanceret billede af situationen.

5.2.2 Billedsprog

Dette afsnit undersøger, hvordan artiklerne er præget af billedsprog, og hvilken betydning disse formuleringer kan have for læserens forståelse. En gennemgående tendens er, at medierne bruger billedsprog til at beskrive graden af coronasmitte i Vollsmose:

“Odense-bydelen Vollsmose, hvor coronasmitten på det seneste har været *tårnhøj*” (Holst 2021).

“Regeringen vil derfor indføre tvangstestning af borgerne i det beryggede ghettoområde, hvor coronasmitten i flere uger har været på *himmelflugt*” (Leonhard 2021).

“[...]et *alarmerende* højt smittetal med coronavirus” (Mikaelsen 2021a).

Med vendingerne *tårnhøj*, *alarmerende* og *himmelflugt* skabes et billede af, at smitten er høj og ude af kontrol. Her definerer medierne uden henvisning til eksperter, hvad en *tårnhøj*, *alarmerende* smitte er. Derudover bruges substantiver og adjektiver i stedet for eksakte tal til at beskrive, hvor mange der er smittede, hvilket reducerer forståelsen og understreger effekten. På den måde kan medierne overdrive graden af smitte. Ifølge Høilund spiller medierne en afgørende rolle i, hvordan befolkningen opfatter risiko, og her ser vi et eksempel på, at medierne overdriver risikoens størrelse og påvirker læserens opfattelse af risikoen, hvilket bidrager til at skabe frygt. Frygten forstærkes yderligere, når Vollsmose beskrives som: “en potentiel *bombe* under smitteudviklingen og den genåbning, vi er i gang med” (Martinsen 2021b) eller som en “smitteeksplosion” (Berlingske 2021b; Zacho et. al. 2021). *Bombe* og *eksplosion* leder tankerne hen på noget truende og ødelæggende, og ved at beskrive situationen i Vollsmose som en bombe og en eksplosion, skaber medierne et indtryk af, at bydelen er en trussel for samfundet. Ifølge Høilund gør frygt os villige til at ofre demokratiske rettigheder i bytte for en følelse af sikkerhed (Høilund 2010:24).

En anden gennemgående tendens er ‘værktøjs-metaforer’, som bruges til at beskrive hårdere og tiltag og straffe for beboerne i Vollsmose, hvilket fremgår af følgende citater:

“Det eneste, den gruppe forstår, er at få med den *hårde hammer* og bødeblokken” (Martinsen 2021a).

“Folketinget skulle tirsdag stemme om tre forslag, der kunne *stramme corona-skruen* i Vollsmose endnu en tak” (Gehlert 2021).

“Regeringen har dog ytret, at de er klar til at sætte flere og hårdere *værktøjer* ind i Vollsmose” (Bøgh 2021).

“Smitteudbruddet i Odense-bydelen Vollsmose skal *slås* tilbage med voldsomme midler” (Leonhard, 2021).

Vi ser også billedsprog, hvor *pisk* bruges som synonym for straf: “Først forsøger Odense Kommune med guleroden. Men næste skridt kan meget vel blive *pisken*. I form af tvungen testning” (Nielsen 2021a), og “Hun hæfter sig ved, at flere politikere på Christiansborg *har*

været ude med pisk efter områdets beboere” (Nielsen 2021b). Talesproget *pisk eller gulerod* kan oversættes til straf eller belønning.

Ovenstående citater viser, at talesprog og metaforer bruges til at beskrive straf og hårde tiltag. Derudover bruges billedsprog til at overdrive graden af coronasmitte og skabe et billede af, at Vollsmose udgør en trussel. Det påvirker befolkningens forståelse af risikoen og kan derfor bidrage til at legitimere straffe i form af tvangstest og bøder. På den måde ser vi, hvordan mediernes overkommunikation af frygt gennem billedsprog fører til, at det kommer på dagsordenen at indskrænke borgeres politiske frihedsrettigheder (jf. afsnit 3.4).

5.2.3 Modalitet

Ifølge Fairclough præsenterer medierne ofte deres fortolkning af en begivenhed, som om de var faktiske forhold. Dette styrker deres autoritet og rolle som videns- og meningsdannere (Jørgensen & Phillips 2011:21). Dette afsnit vil derfor undersøge, hvordan medierne skaber sandheder om sagen om beboerne i Vollsmose og præsenterer dem som faktuel viden, uden at der nødvendigvis er belæg for det.

Som det også fremgår af flere af de ovenstående eksempler, skaber artiklerne en forståelse af, at høj coronasmitte er rodfæstet i etnicitet og kultur. En måde de gør dette på, er ved at anvende objektive, kategoriske modaliteter som *har* og *er*, som er definitive og derved sandhedsskabende. Derudover inddrages kilder, der argumenterer for dette forhold, uden at stille dem opfølgende spørgsmål eller inddrage kilder, der repræsenterer det modsatte synspunkt. F.eks. inddrager en artikel fra B.T. kun by- og kulturrådmand Christoffer Lilleholt fra Venstre som kilde:

Det *vidner* om, hvor stort et parallelsamfund vi *har* i Danmark. Der *er* en befolkningsgruppe, der tydeligvis ikke forstår alvorligheden af corona, og som ikke forstår det danske samfund (Martinsen 2021a).

En artikel fra Fyens Stiftstidende bringer ligeledes synspunktet fra en politiker fra Dansk Folkeparti som eneste kilde: “fakta *er*, at smitten er højst blandt indvandrere, og det *er* dem, der i høj grad belaster vores sundhedsvæsen” (Sørensen 2021). Det samme ses i en artikel fra Politiken, som kun bringer følgende synspunkt:

Den kulturelle baggrund, de kommer med, *har* noget med det at gøre. Man skal være sammen. Man har en meget social omgang. Det *er* ikke unormalt, at kommer der besøg, så *er* hele familien samlet (Astrup 2021).

I de tre eksempler bruger kilderne de kategoriske modaliteter *er* og *har*, hvilket tillægger udsagnene en sandhed om, at der er affinitet mellem etnicitet/kulturel baggrund og coronasmitte. Selvom det i de tre ovenstående tilfælde ikke er mediernes egne udtalelser, bidrager de til at skabe denne sandhed ved ikke at frembringe et synspunkt, der udfordrer det.

Det er ikke kun i kilders udsagn, men også i mediernes egne formuleringer, at der forekommer sandhedsskabende modaliteter. Der opstilles sandheder om, at smitten er på et uacceptabelt niveau: “Smitten *har* i lang tid *været* uforholdsmæssig høj i Vollsmose” (Honoré 2021), “Men der *er* altså også grund til at bekymre sig over coronasituationen” (Bøgh 2021) og “Alligevel *er* det gået galt i området, hvor smitten på det nærmeste *er* eksploderet” (Astrup 2021). Selvom udsagnene er baseret på faktuelle smittetal, bygger de på journalisternes egne fortolkninger, ikke eksperters. Det er altså journalisten, der vurderer, at vi skal bekymre os, at det er gået galt, og at smitten er *eksploderet*.

Ved at bruge kategoriske og objektive modaliteter fremstiller medierne således en række sandheder om beboerne i Vollsmose, som opstår på baggrund af vurderinger og fortolkninger, og ikke egentlig evidens. Dette skaber en sandhed om, at coronasmitte er rodfæstet i etnicitet og kultur og taler igen ind i en nationalistisk diskurs, som fokuserer på etniske og kulturelle forskelle og opdeler samfundet i os og dem.

5.2.4 Transitivitet

Analysen af transitivitet undersøger, hvordan begivenheder og processer er forbundet med subjekter og objekter. Det vil sige, hvordan sætninger er konstrueret, og hvem der er aktiv og passiv i sætningerne. I kodningsprocessen fandt vi, at begrebet om transitivitet er særligt relevant, når artiklerne handler om tvangstestning. Her er regeringen ofte det aktive subjekt, der tvinger borgerne til test:

“*Regeringen vil* derfor indføre tvangstestning af borgerne i det beryggede ghettområde” (Leonhard 2021).

“*Regeringen vil* bruge nyt og kontroversielt magtindgreb med tvangstestning” (Bæksgaard et.al. 2021).

Tvang er det mest vidtgående redskab, regeringen kan tage i brug over for borgerne, og i mandags forsøgte sundhedsminister Magnus Heunicke (S) netop at få lov at

bruge tvangsforanstaltninger for at bekæmpe corona i bydelen Vollsmose i Odense (Funch & Farhendorff 2021).

På denne måde bliver regeringen stillet til ansvar for forslaget. Omvendt ville det at fjerne 'regeringen' eller 'Magnus Heunicke' fra sætningen også fjerne dem fra ansvaret. Det ses i følgende eksempel: "Helt konkret skal borgerne i Vollsmose være forpligtede til at lade sig teste. Og vil de ikke det, så skal de tvinges med magt" (Leonhard 2021). Her er regeringen fjernet fra sætningskonstruktionen, og det er dermed usynligt, hvem der vil tvinge beboerne til test. Tvang over for beboerne i Vollsmose bliver dermed noget, der forekommer uden en ansvarlig aktør. I de fleste artikler fandt vi dog, at regeringen er aktivt subjekt i denne sammenhæng.

5.2.5 Delkonklusion: Tekstanalyse

Tekstanalysen analyserede fire lingvistiske træk: konstruktion af identitet, billedsprog, modalitet og transitivitet. Gennem sprogbrug og ordvalg konstruerer medierne to forskellige identiteter for beboerne i Vollsmose. I størstedelen af artiklerne konstrueres en identitet, som defineres ud fra etnisk og kulturel baggrund. Denne forskel bliver opstillet som grund til den øgede smitte, og beboernes identitet bliver derved fremstillet som et problem for samfundet. Den anden identitet er mere nuanceret og bliver fortalt gennem reportager og interviews med beboere fra Vollsmose.

Ved at bruge billedsprog overkommunikerer artiklerne graden af coronasmitte og fremstiller Vollsmose som en sundhedsmæssig trussel for resten af samfundet, hvilket legitimerer brugen af hård retorik og tiltag som bøder og tvang. Ved at bruge kategoriske, objektive modaliteter fremstiller medierne en sandhed om, at beboerne i Vollsmose har en anderledes kultur, og at denne er forklaringen bag smittetallet i bydelen. Begrebet transitivitet er særligt relevant for de artikler, der handler om tvangstest af beboerne i Vollsmose. Her bliver regeringen ofte det aktive subjekt, der tvinger borgerne.

Tekstanalysen viser, at en stor del af artiklerne opdeler i 'os' og 'dem' ved at fokusere på beboernes etnicitet og kulturelle og sociale vaner, som fremstår som afvigende. Dertil beskrives bydelens beboere som en sundhedsmæssig trussel for samfundet. Artiklerne taler dermed ind i en diskurs, der er præget af nationalisme, idet den er baseret på ideen om et begrænset fællesskab og eksklusion.

5.3 Analyse af diskursiv praksis

I dette afsnit analyseres den diskursive praksis. På baggrund af kodningen af artiklerne og tekstanalysen har vi identificeret følgende diskurser, som vi vil gå videre med: *Nationalistisk diskurs*, *sundhedsfaglig diskurs*, og *afstigmatiserende diskurs*. Tabel 1 på side 36 giver et overblik over, hvordan de forskellige medier trækker på diskurserne. Analysen vil undersøge, hvorvidt diskurstyperne omstrukturerer og udfordrer diskursordenen, eller om de reproducerer og stabiliserer diskursordenen og dominerende sociale hierarkier.

5.3.1 *Nationalistisk diskurs og sundhedsfaglig diskurs*

Overordnet trækker artiklerne på en nationalistisk diskurs, hvilket kommer til syne gennem en os og dem opdeling, som fokuserer på etnicitet og kultur. På den ene side har vi ‘det danske samfund’ og på den anden side Vollsmose og dets beboere, som defineres som ‘ikke-vestlige indvandrere’ fra ‘Mellemøsten’ med ‘muslimsk kultur’. Det kommer f.eks. til udtryk i citater som:

Man skal ikke have ret meget kendskab til den muslimske kultur for at vide, at familieforholdene ikke er som i danske familier. Der er langt mere end to personer i de fleste af de lejligheder, de bor i (Nielsen & Christensen 2021).

I den nationalistiske diskurs skyldes coronasmitte i Vollsmose beboernes etnicitet og kultur: “Tallet føjer sig til rækken af testresultater, som viser, at corona-smitten vokser hurtigt i *indvandrertunge* områder” (Hoffmann-Hansen 2021b) og “Smitteeksplosionerne i Vollsmose og andre *indvandrertunge* kvarterer er endnu en påmindelse om fejlslagen integration” (Berlingske 2021b). Der bliver lagt vægt på, at “den muslimske kultur” adskiller sig fra den danske, fordi den er en kultur, hvor man ikke følger myndighedernes anbefalinger.

I den nationalistiske diskurs udgør Vollsmose en sundhedsmæssig trussel for samfundet, hvilket kommer til udtryk gennem en sundhedsfaglig diskurs, som bruger ord som “incidenstal”, “smittetryk”, “smittetal”, “genåbning”, “coronahåndtering”, “teststrategi” etc. De sundhedsfaglige termer bruges til at konstruere en fortælling om, at beboerne i Vollsmose udgør en sundhedsfaglig risiko for Danmark, mens der i den nationalistiske diskurs konstrueres en fortælling om, at den sundhedsfaglige risiko har grobund i en mellemøstlig etnicitet og kultur. På denne måde kan den sundhedsfaglige diskurs styrke den nationalistiske diskurs. Ved at trække på sundhedsfaglige termer og diskurser henter den nationalistiske diskurs nemlig legitimitet til påstanden om, at etniske minoriteter udgør en sundhedsfaglig

risiko for Danmark, og at det derfor er nødvendigt med lovgivning, som griber ind i borgernes demokratiske rettigheder.

I kodningen fandt vi en høj grad af intertekstualitet, hvilket vil sige, at mange artikler bruger de samme vendinger, f.eks. “tårnhøj”, “indvandrerunge”, “himmelflugt” og “ghetto”. Samtidig fremkommer de samme artikler ofte i flere forskellige versioner i flere forskellige medier. Det vil sige, at flere artikler handler om det samme med ubetydelige og mindre variationer i sprog og ordvalg. F.eks. gik den samme historie om, at smitten er steget i Vollsmose, igen i syv forskellige historier. Det samme gælder artiklen “Tårnhøjt smittetal i Vollsmose: Kommune lukker to folkeskoler” (Mikaelsen 2021a), som går igen i både Politiken, Kristeligt Dagblad, Berlingske, DR og B.T. På den måde kan vi identificere en intertekstuel kæde, hvor de samme artikler kan ses i en række forskellige versioner, og hvor artiklerne i høj grad trækker på den samme nationalistiske diskurstype.

Fairclough bruger begrebet åbenbar intertekstualitet til at beskrive, når en tekst eksplicit trækker på en anden tekst, f.eks. ved at citere den (Jørgensen & Phillips 2011:12). Dette fænomen kommer til udtryk i artiklerne, når der bliver brugt citater fra politikere, nogle gange citeret fra Facebook- eller Twitter opslag. Andre gange bringes citater, hvor politikere har udtalt sig til andre medier. Ofte trækker disse citater på en nationalistisk diskurs: “Ifølge Henrik Dahl er ”indvandrere fra Stormellemøsten” danske mestre i ikke at ville følge danske regler” (Hoffmann-Hansen 2021b). En anden artikel citerer her Pia Kjærsgaard fra Dansk Folkeparti:

Så ser vi altså ikke gerne, at vi når en tredje bølge. Det, tror jeg, vil ramme os ekstremt hårdt, og derfor er det vigtigt, at man alle steder i Danmark tager sig sammen, og det gælder i særdeleshed i indvandrerområderne (Gehlert 2021).

Ved at lade politikernes holdninger stå alene og undlade kritiske spørgsmål eller modsatte standpunkter fra andre kilder, følger medierne ikke normen om objektivitet og udfordrer ikke politikernes magtposition og samfundets sociale hierarkier.

Vi har placeret artikler under nationalistisk diskurs i tabellen, hvis de; anvender stigmatiserende vendinger som ‘ghetto’ ‘indvandrer’ ‘mellemøstlig’ etc.; hvis de skriver, at kulturelle karaktertræk er årsag til øget smitte; hvis de stiller spørgsmålstegn ved integration; eller hvis de lader politikeres citater stå alene.

Med den høje grad af interdiskursivitet anskuer vi den nationalistiske diskurs som en dominerende diskurs og derfor konventionel diskursiv praksis. Ved at trække på denne diskurs reproducerer og stabiliserer medierne altså den dominerende diskursorden og

dominerende sociale hierarkier i stedet for at udfordre og forandre dem. På denne måde bidrager medierne til at stabilisere den nationalistiske diskurs som hegemonisk diskurs og det sociale hierarki, som placerer etniske minoriteter bosat i almene boligområder i en udsat position.

5.3.2 Afstigmatiserende diskurs

Nogle artikler skaber et mere nuanceret billede af beboerne i Vollsmose. Artikler, der trækker på denne diskurstype, inddrager Vollsmose-beboernes synspunkt og fokuserer ofte på personlige og følelsesmæssige aspekter, hvorfor der trækkes på en *afstigmatiserende diskurs*. Det kommer til udtryk i citater som:

Han er den velartikulerede fortælling om Vollsmose, som medierne tyr til, når de har brug for en fra området til at udtale sig. Og han er lige så repræsentativ, som de kriminelle beboere (Jørgensen 2021).

Denne diskurstype lægger desuden vægt på, at beboerne er villige til at samarbejde med myndighederne og lade sig teste frivilligt: “Selv bliver han testet tre gange om ugen, fordi han lider af kronisk bugspytkirtelbetændelse” (Hvilsom 2021), “Jeg kan se, at folk gerne vil testes, hvis bare teststederne er tilgængelige. Det har intet med kulturelle forskelle, religion eller holdninger at gøre” (Sass 2021), og “Odense Kommune, som har hyldet borgerne i Vollsmose for frivilligt at lade sig teste” (Bredsdorff 2021). I modsætning til den nationalistiske diskurs, fokuserer denne diskurstype på, at coronasmitte i området skyldes socioøkonomiske, og ikke kulturelle forhold, som i dette eksempel: “Vollsmose, der er sårbar over for corona, da lejlighederne ligger tæt, og der bor mange mennesker sammen i dem” (Ritzau 2021c). Artikler, der trækker på denne diskurstype, fjerner også det store corona-fokus fra Vollsmose:

Det er imidlertid ikke kun omkring Vollsmose - og dermed bydelen Odense NØ - hvor incidenstallet i øjeblikket har rundet de 100. Det gælder også i Odense M, Odense SØ og Odense V, hvor tallene ligger mellem 108 og 123 (Ahlmann-Petersen 2021a).

Denne diskurstype fremkom imidlertid ikke så ofte i kodningsprocessen, hvorfor vi ikke anskuer den som lige så dominerende som den nationalistiske diskurs. Desuden kom den oftest til syne i artikler fra lokalmediet Fyens Stiftstidende. Vi har placeret artikler under afstigmatiserende diskurs, hvis de inddrager Vollsmose-beboernes synspunkter, eller inddrager eksperter, der lægger vægt på socioøkonomiske faktorer som befolkningstæthed og

arbejdsmarkedsforhold. Desuden har vi placeret artikler, der bringer nuancerede fakta som i ovenstående citat under den afstigmatiserende diskurs.

Selvom diskurstypen virker afstigmatiserende, opdeler den stadig samfundet i os og dem, hvorfor diskursen i første omgang ikke er inkluderende, men ekskluderende. Ved at bringe “den velartikulerede fortælling”, som er “lige så repræsentativ som de kriminelle beboere” og ved at forsikre læseren om, at beboerne *bliver* testet, endda tre gange om ugen i stedet for to gange, opstiller medierne en fortælling om “den gode indvandrer”, som følger myndighederne og bliver testet. På den måde udfordrer diskurstypen ikke dominerende sociale magtforhold og bidrager i stedet til at stabilisere og reproducere diskursordenen.

Tabel 1: Mediernes fordeling på diskurser

	Nationalistisk diskurs	Afstigmatiserende diskurs	Ingen kategori	Artikler i alt
Danmarks Radio	8	1	16	25
TV2	5	2	7	14
Berlingske	6	1	5	12
B.T.	7	1	3	11
Ekstra Bladet	5	0	5	10
Politiken	5	2	7	14
Kristeligt Dagblad	2	0	2	4
Fyens Stiftstidende	9	6	8	23
Artikler i alt	47	13	53	113

Ovenstående tabel viser, hvordan medierne fordeler sig på de opstillede diskurser. Vi har placeret artikler under ‘ingen kategori’, hvis de hverken trækker på en nationalistisk eller afstigmatiserende diskurs. Det er f.eks. artikler, som bringer tal om nye smittede uden at kommentere på dem, eller inddrager politiske kilder med modstridende holdninger. Vi har også placeret størstedelen af de artikler, der omhandler Heunickes forslag til tvangstest, under denne kategori. Artikler, der hverken tilhører en nationalistisk eller afstigmatiserende diskurs, opretholder dog stadig det store fokus på Vollsmose. Det giver stof til den nationalistiske diskurs, idet Vollsmose gennem disse artikler får stor opmærksomhed i både medierne og i den offentlige debat. Artiklerne udfordrer på den måde ikke den nationalistiske diskurs, men bidrager til at opretholde den.

5.3.3 Delkonklusion: Analyse af diskursiv praksis

Det fremgår af den diskursive praksis, at italesættelsen af etniske minoriteter under covid-19 er domineret af en nationalistisk tilgang, hvor borgere med minoritetsbaggrund konstrueres som noget 'andet' med en bestemt kultur, der differentierer fra dansk kultur, og som er grund til høje smittetal. Dermed kan vi konkludere, at medierne trækker på og rekonstruerer en nationalistisk diskurs. Vi kan derudover konkludere, at den nationalistiske diskurs er en dominerende diskurs og derfor konventionel diskursiv praksis, som bidrager til at reproducere diskursordenen og sociale uligheder. Dog udfordres denne dominerende diskurs af en afstigmatiserende diskurs, som inddrager Vollsmosebeboernes synspunkter og fokuserer på socioøkonomiske faktorer og andre fakta. Det er primært artikler fra lokalmediet Fyens Stiftstidende, der trækker på denne diskurs. Disse artikler afholder sig imidlertid ikke fra en opdeling i 'os' og 'dem' og er således også med til at reproducere dominerende magtforhold i samfundet.

5.4 Analyse af social praksis

Analysen af den sociale praksis skal se den kommunikative begivenhed ud fra den umiddelbare situationskontekst og den bredere sociale sammenhæng. I denne del af analysen vil vi først berøre de samfundsmæssige strukturer, der har en betydning for den kommunikative begivenhed, hvorefter vi vil rette fokus på artiklerne og sociale strukturer i medierne. Den sociale praksis indeholder utallige elementer, og vi kan derfor aldrig forstå eller inddrage alle dele af den. Derfor er det nødvendigt at afgrænse denne del af analysen. Det kommer vi nærmere ind på i nedenstående.

I tekstanalysen og analysen af den diskursive praksis konkluderede vi, at medierne trækker på en nationalistisk diskurs, som i høj grad fokuserer på etnicitet, kultur og integration og skaber en kløft mellem os og dem. Ved at trække på en nationalistisk diskurs skaber medierne en hegemonisk forståelse af, at borgerne i Vollsmose udgør en sundhedsmæssig risiko for samfundet. For at forstå den umiddelbare situationskontekst er det derfor relevant at inddrage, at debatten om smitte i Vollsmose førte til en indstilling fra epidemikommissionen med Magnus Heunicke i spidsen. Indstillingen handlede om at indføre tvangstest og -isolation for beboerne i Vollsmose. Afsnit 5.4.1 analyserer derfor den umiddelbare situationskontekst med udgangspunkt i Epidemikommissionens indstilling: 'Fastsættelse af regler om pligt til test og isolation i medfør af epidemilovens §28'.

For at forstå, hvorfor medierne i så høj grad fokuserer på etnicitet og kultur og trækker på en ekskluderende nationalistisk diskurs, er det nødvendigt at forstå den bredere sociale sammenhæng, som vi afgrænser til dominerende politiske tendenser og diskurser indenfor udlændingepolitik. Til at belyse den bredere sociale sammenhæng tager vi udgangspunkt i Socialdemokratiets seneste udlændingepolitiske udspil, 'Retfærdig og Realistisk', som analyseres i afsnit 5.4.2. Udover at forslaget om tvangstest kom fra en socialdemokratisk minister, er partiet både Danmarks største parti og regeringsparti, hvorfor Socialdemokratiet skal ansues som en betydningsfuld politisk aktør.

Efter analysen af de samfundsmæssige strukturer vil vi igen rette blikket mod artiklerne og analysere mediernes sociale praksis. Afsnit 5.4.3 analyserer, hvilke elementer i den sociale praksis, der kan forklare forskelle i diskursiv praksis i hhv. landsdækkende og lokale medier. I afsnit 5.4.4 inddrages Hallins teori om de journalistiske sfærer og Faircloughs begreber om hegemoni og ideologi til at analysere, om den diskursive praksis reproducerer diskursordenen og dermed bidrager til opretholdelsen af status quo indenfor den sociale praksis. Det vil sige, om den diskursive praksis opretholder ulige magtforhold mellem etniske minoriteter og majoriteten i det danske samfund. Slutteligt vil afsnit 5.4.5 opsamle på analysen af den sociale praksis.

5.4.1 Epidemikommissionens indstilling til indførelse af pligt til test og isolation

For at få en forståelse af den umiddelbare situationskontekst for de analyserede artikler, har vi defineret tre vigtige ikke-diskursive forhold, som har haft en stor betydning for artiklernes fokus. Det første forhold er coronapandemien, som har været et omdrejningspunkt i medierne, siden sygdommen opstod. Det har haft en betydning for, hvorfor medierne har valgt at dække smitte i Vollsmose i så høj grad. Det andet ikke-diskursive forhold er selve smittetallet i Vollsmosebydelen, som skiller sig ud, idet smittetallet var højere end i størstedelen af Danmark. Det tredje ikke-diskursive forhold er beboernes etnicitet. 68 pct. af beboerne i Vollsmose har en anden etnisk baggrund end dansk (Odense Kommune 2021), og netop beboernes etnicitet har været centralt fokus i mediernes dækning af sagen. Dette kan dog siges at blive til et diskursivt forhold, da det bliver italesat i en nationalistisk diskurs og bliver opstillet som om, at beboernes etnicitet hænger sammen med det øgede smittetryk.

Vi vil nu gå videre med analysen af den umiddelbare situationskontekst ved at analysere Heunickes forslag til Epidemiudvalget. Indstillingen kan kategoriseres som et politisk dokument, som er afsendt af sundhedsministeriet. Modtageren er Epidemiudvalget,

som er en del af Folketinget. Dokumentet tilhører derfor den politiske diskursorden, men bærer i høj grad præg af sundhedsfaglig diskurs og ekspertviden, som skaber troværdighed og legitimitet. Først og fremmest fastslår Epidemikommissionen, at corona udgør en risiko eller trussel for det danske samfund: "COVID-19 kan kategoriseres som en samfundskritisk sygdom" (Epidemikommissionen 2021a:1). Derefter udtrykkes en bekymring: "Epidemikommissionen ser med bekymring på smitteudviklingen og den høje incidens i Vollsmose sogn" (Epidemikommissionen 2021b). Således understreges det, at Vollsmose udgør en risiko for det danske samfund. Smitteudviklingen i Vollsmose bruges som begrundelse for at tage §28 af epidemiloven i brug og derved underlægge borgerne i Vollsmose tvangstest og -isolation:

Der er på baggrund af den seneste udvikling i smittetallene i området Vollsmose Sogn i Odense Kommune efter sundhedsministerens opfattelse grundlag for at udmønte denne bestemmelse med henblik på at inddæmme udbredelsen af covid-19 i området (Sundhedsministeriet 2021:1).

I dokumentet opstilles et scenarie, hvor borgerne i Vollsmose udgør en risiko for at sprede en samfundskritisk sygdom, hvilket beskrives som "bekymrende". Set i relation til Høilunds teori om frygtens ret, er dette et udtryk for, at frygten for et ikke-realiseret scenarie driver en lovgivning, som beskærer politiske og demokratiske frihedsrettigheder for en gruppe borgere. Dette kan ses i relation til *nødvendighedens lov*, hvorfor dokumentet henviser til situationens presserende og nødvendige karakter og bruger det som argument for at handle hurtigt og udenom de normale parlamentariske beslutningsprocesser. Frygten skaber i dette tilfælde en form for enhedspolitik, hvor den offentlige debat og demokratiske proces er fraværende. Hele Folketingets epidemiudvalg, med undtagelse af repræsentanter fra Dansk Folkeparti, stemte nej til, at beboere i Vollsmose skulle forpligtes til at lade sig teste for corona, hvilket viser, at Epidemiudvalget ikke ville indgribe på en antidemokratisk måde.

Analysen af den umiddelbare situationskontekst giver dermed en forståelse af, at frygten for sygdom har en stor betydning for, at artiklerne blev bragt, og at forslaget om tvangstest kom på den politiske dagsorden. Frygten for sygdom er normalt af abstrakt karakter, idet man ikke kan se en sygdom. Det store fokus på beboerne i Vollsmose og deres etnicitet og kultur legemliggør imidlertid den 'abstrakte frygt' i form af etniske minoriteter.

5.4.2 Socialdemokratiets udlændingeudspil

Som vi redegjorde for i problemfeltet, har dansk politik, som udgør en del af den sociale praksis, fået flere nationalistiske toner. Det begrundede vi bl.a. med Mette Frederikssens udtalelser om “indvandrerdrøge” samt det nationalkonservative parti Nye Borgerliges stigende vælgertilslutning. Disse nationalistiske toner kommer også til udtryk i Socialdemokratiets udlændingeudspil, ‘Retfærdig og Realistisk’, som på mange måder taler ind i den nationalistiske diskurs, vi har identificeret i tekstanalysen og analysen af den diskursive praksis. Det vil vi gå i dybden med i nedenstående.

I udspillet beskrives udlændinge, der kommer til Danmark, samt integrationen af disse, som en udfordring: “Det presser vores velfærdsmodel, vores lave ulighed og vores måde at leve på” (Socialdemokratiet 2019:4). Her gives der udtryk for, at ‘det danske samfund’ og levemåde er truet af ‘fremmede’ og deres levemåde. Ifølge udspillet “skal de kulturelle barrierer brydes”, og etniske minoriteter skal tilegne sig “vores værdier” som “demokrati, lighed og frihed” og “den danske frihed og ligestilling mellem kønnene” (Ibid.:13, 14, 5). Heri ligger en antagelse om, at etniske minoriteter praktiserer en anderledes kultur end “danskere”, og at denne kultur er et problem for det danske samfund. Den samme diskursive konstruktion fandt vi flere steder i tekstanalysen, navnlig at etniske minoriteters kultur er skyld i coronasmitte, og at de derfor udgør et problem for samfundet. Således trækker udspillet også på en nationalistisk diskurs, som er baseret på eksklusion og opdeler samfundet i os og dem. Det samme fremkommer, når etniske minoriteter i udspillet fremstilles som nogle, der:

1. Ikke går ind for ligestilling: “Den danske arbejdsmarkedskultur, hvor både mænd og kvinder er i arbejde, adskiller sig fra kulturen i mange andre lande, hvor kvindernes arbejde traditionelt er i hjemmet” (Ibid.:13). Her trækkes der ligeledes på en diskurs om, at borgere med minoritetsbaggrund har en anderledes kultur, som ikke passer ind i den danske.
2. Begår kriminalitet: “Udlændinge, der misbruger deres ophold i Danmark til at begå kriminalitet, har intet at gøre i det danske samfund. De skal udvises” (Ibid.:8).
3. Udgør en terrortrussel: “Så længe der ikke er styr på EU’s ydre grænser og risiko for terrorangreb, skal Danmark opretholde grænsekontrollen” (Ibid.:7).

Risikoen for terror samt kriminalitet bruges her som et argument for at opretholde og skabe strammere love på udlændingeområdet. Det trækker tråde til Høilunds teori om frygtens ret,

hvor risikoen overkommunikeres ift. dens egentlige sandsynlighed og størrelse. Således får frygtens ret en betydning for diskurser om etniske minoriteter.

Det overordnede tema i Socialdemokratiets integrationspolitik er *ret* og *pligt*: “Og så vil vi føre en integrationspolitik, der baserer sig på ret og pligt” (Ibid.:3). Udlændinge- og integrationspolitikken berører både politik omkring flygtninge og migranter, som ønsker at rejse til Danmark, og etniske minoriteter, som er bosat i Danmark. Om sidstnævnte gruppe vil Socialdemokratiet helt konkret gennemføre følgende:

- En “så stram udvisningspraksis som overhovedet muligt” (Ibid.:8)
- “En ny specialenhed i politiet med særlige kompetencer inden for hjemsendelse” (Ibid.)
- “En pligt til at bidrage i 37 timer om ugen for alle indvandrere på integrationsydelse og kontanthjælp” (Ibid.:13)
- Et krav om, at prædikener skal oversættes til dansk og efterfølgende gøres offentligt tilgængelige (Ibid.:14)
- Et tilskudsstop for fri- og privatskoler, hvor mere end 50 pct. af eleverne har udenlandsk baggrund (Ibid.).

Udspillet trækker på en diskurs om, at etniske minoriteter har en anderledes kultur, som udgør et problem for det danske samfund ved at ‘udfordre vores levemåde’. Det bruges til at legitimere en hård udlændinge- og integrationspolitik, som er baseret på straf, ret og pligt, frem for f.eks. inklusion og hjælp. Udspillet skaber en opdeling i os og dem og trækker dermed på en nationalistisk diskurs, som er baseret på eksklusion og et begrænset fællesskab. Vi kan her drage en parallel til tekstanalysen og analysen af diskursiv praksis, hvor vi fandt frem til, at medierne trækker på en nationalistisk diskurs, som skaber en sandhed om, at etniske minoriteter har en kultur, som ikke passer ind i den danske, at denne kultur er farlig, fordi den udgør en smitterisiko, hvilket legitimerer straf, tvang og bøder og en hårdere behandling af etniske minoriteter.

Retfærdig og Realistisk udkom i 2019, før coronapandemien, og lige før Socialdemokratiet “vandt” folketingsvalget i 2019 med 25,9 pct. af stemmerne og dannede regering (Berlingske 2021a). Siden da har Socialdemokratiet holdt fast i den stramme udlændingepolitik og fået endnu større vælgertilslutning med en forventet stemmeprocent på 31,8 pct. (Ibid.). Det vidner om, at der er bred opbakning i befolkningen til en udlændinge- og integrationspolitik, som er baseret på “ret og pligt”. Nye Borgerliges stærkt stigende

vælgertilslutning fra 2,4 pct. i 2019 til 8 pct. i 2021 bekræfter også, at befolkningen i stigende grad tilslutter sig en stram og hård udlændingepolitik (Ibid.).

Analysen af den bredere sociale sammenhæng viser således, at de analyserede artikler trækker på den samme nationalistiske diskurs som nogle af de mest magtfulde politiske aktører. Det bekræfter, at den nationalistiske diskurs har etableret sig som en hegemonisk diskurs i den sociale praksis.

5.4.3 Forskelle på landsdækkende og lokale medier

Efter at have kortlagt de bredere samfundsmæssige forhold og den umiddelbare situationskontekst, vil vi endnu engang vende blikket mod de analyserede artikler og den sociale praksis i medierne. I tekstanalysen og analysen af den diskursive praksis fandt vi, at der var forskel på de landsdækkende medier og den lokale avis, Fyens Stiftstidende. De landsdækkende medier trækker i høj grad på en nationalistisk diskurs, hvorimod Fyens Stiftstidende oftere trækker på en afstigmatiserende diskurs. Et forhold, som forklarer denne forskel, er, at Fyens Stiftstidende i højere grad gør brug af genrer som reportage og interview, som giver mulighed for at komme tæt på de mennesker, historierne handler om. De landsdækkende medier gør derimod mere brug af den korte nyhedsgenre, som ofte bygger på pressemeddelelser, Twitter- og Facebookopslag fra politikere eller andre nyhedsartikler. Et ikke-diskursivt forhold, som har betydning for den diskursive praksis er her, at de landsdækkende medier har hovedsæde i København, og har dermed ikke samme muligheder og ressourcer til at komme tæt på beboerne i Vollsmose. Fyens Stiftstidende har derimod hovedsæde i Odense og befinder sig altså tæt på Vollsmose, hvilket giver avisredaktionen et mere nærgående kendskab til området og dets beboere. De landsdækkende medier bringer også flere citater fra folketingspolitikere, som befinder sig i København, hvorimod Fyens Stiftstidende bringer citater fra Odenseanske lokalpolitikere, som også har bedre kendskab til området.

Forskellen kommer desuden til udtryk, idet de landsdækkende medier har et større fokus på antallet af coronasmittede i Vollsmose, med rubrikker som “17 nye coronatilfælde i Vollsmose - incidenstallet stiger igen” (Mikaelsen 2021b), “Smittetallene stiger fortsat i Vollsmose” (Schmidt 2021), “Smitte-eksplosion i Vollsmose” (Zacho et. al. 2021) og “14 nye coronatilfælde i Vollsmose” (Mikaelsen 2021c). Derimod bringer Fyens Stiftstidende rubrikker som “Frivillige bag test-succes i Vollsmose: Smittetal halveret på en uge” (Sass 2021), “Ikke kun i Vollsmose: Coronasmitten breder sig i Odenses tæt befolkede

boligområder” (Ahlmann-Petersen 2021b). Ifølge Høilund hænger samfundets opfattelse af, hvad der udgør en risiko, i høj grad sammen med, hvordan medierne eksponerer disse risici. De landsdækkende medier skriver både flere artikler om smitten i Vollsmose, og artiklerne har større fokus på smittetryk og -risiko end artikler fra Fyens Stiftstidende. Det er paradoksalt, da risikoen for at blive smittet med corona af en beboer fra Vollsmose må siges at være højere for beboere nær bydelen, og at læserne af Fyens Stiftstidende bor på Fyn, imens over 50 pct. af læsere af de landsdækkende dagblade er koncentreret omkring hovedstaden (Slots- og Kulturstyrelsen 2018). Dette taler ind i Høilunds pointe om, at frygten dyrkes gennem medierne, og at frygt dermed i højere grad er blevet til en andenhåndsoplevelse, hvor oplevelsen af risiko sker gennem medierne. I den forbindelse kan man argumentere for, at folk der bor tæt på Vollsmose har større risiko for at blive smittede (risikoen er førstehånd) end de, der bor længere væk, for hvem risikoen er en andenhåndsoplevelse. Det vil sige, at medierne i højere grad overkommunikerer smitterisikoen, jo længere væk de og deres læsere befinder sig fra den.

5.4.4 Hallins journalistiske sfærer og ideologiske konsekvenser

I analysen af diskursiv praksis konkluderede vi, at i dækningen af smitte i Vollsmose praktiserer medierne konventionel diskursiv praksis, som trækker på en dominerende nationalistisk diskurs og undlader at udfordre magtfulde aktører. I analysen af den sociale praksis vil vi undersøge, *hvorfor* medierne ikke udfordrer magtfulde politiske aktører og den dominerende diskurs i det politiske felt. Til at belyse dette vil vi inddrage Faircloughs begreber om hegemoni og ideologi og Hallins teori om journalistiske sfærer, som bidrager til en forståelse af mediers sociale praksis, herunder hvornår og hvorfor journalister udfordrer normer og magtstrukturer. Teorien kan bidrage til en forståelse af, hvorfor medierne ikke altid udfordrer hegemoniske diskurser.

Medierne har ifølge Fairclough mulighed for at udfordre den hegemoniske diskurs ved at udøve kreativt sprogbrug. Ved kreativt sprogbrug blander journalister diskurser og genrer på nye måder, og det kan være med til at udfordre dominerende magtforhold i den sociale praksis. Selvom medierne i teorien er frie til at trække på de diskurser og genrer de vil, og bringe de historier og kilder de vil, er de i praksis begrænsede af hegemoniske magtforhold og diskurser i den sociale praksis. Det vil sige, at medierne både bidrager til at fastholde de dominerende diskurser, samtidig med, at de selv er underlagt dem, fordi diskurser er gensidigt konstituerende. Diskurser former den sociale verden, men diskurser er

samtidigt formet af eksisterende og dominerende sociale relationer. De dominerende diskurser former derfor journalisternes valg, uden at de nødvendigvis er bevidste om det.

Ifølge Hallin befinder historier, der ikke udfordrer samfundets dominerende normer og værdier, sig i sfæren for konsensus. I analysen af Socialdemokratiets udlændingespil kommer det til udtryk, at de dominerende normer og værdier er ‘danske’ normer og værdier, hvilket betyder, at etniske minoriteter har en kultur, der adskiller sig fra den danske og dermed er ‘forkert’. Disse normer og værdier bliver gengivet i en stor del af artiklerne om smitte i Vollsmose, som også skaber en fortælling om, at etniske minoriteter har en afvigende kultur. Derudover undlader størstedelen af artiklerne at udfordre politikernes udtalelser ved at komme med modsatte argumenter. Den objektive journalistiske praksis, hvor journalisten for det første bringer mindst to forskellige holdninger, for det andet forholder sig kritisk til dominerende politiske magtforhold og aktører, er fraværende i en lange række af de analyserede artikler, og netop derfor kan de placeres i sfæren for konsensus.

Andre artikler kan placeres i *sfæren for legitime modsætninger*, fordi de bringer flere sider af sagen ved også at inddrage Vollsmose-beboernes synspunkter. Det er primært artikler fra Fyens Stiftstidende, som inddrager beboernes holdninger og argumenter og stiller dem op som et modargument til politikernes udsagn og handlinger. Afsnit 5.4.3 fremlagde de ikke-diskursive elementer, der har betydning for, at Fyens Stiftstidende inddrager Vollsmose-beboernes synspunkter. Disse artikler udfordrer dominerende sociale magtforhold ved at inddrage de etniske minoriteters stemme i debatten. I analysen af den diskursive praksis konkluderede vi dog, at denne diskurstype ikke udfordrer den hegemoniske nationalistiske diskurs, idet artiklerne stadig opdeler i ‘os’ og ‘dem’ ved at italesætte beboerne og etniske minoriteter som en afgrænset gruppe, der skal ‘bevise’, at de er integrerede.

Sfæren for det afgivende kommer til udtryk i medierne, når det kommer frem, at Heunicke vil indføre tvangstest og -isolation i Vollsmose. Ifølge Hallin kan medierne ændre karakter og bære præg af subjektivitet, når de anser et emne som noget, der er samfundstruende og illegitimt i den demokratiske og politiske debat. Det kommer til udtryk i de analyserede artikler, når artiklerne bruger ord som “kontroversiel” og “magtindgreb” til at beskrive forslaget om tvangstest og understreger, at tvang er den sidste udvej i en demokratisk lovgivningsproces (Funch & Fahrendorf 2021; Bæksgaard et. al. 2021;). Når medierne skriver om forslaget til tvangstest, forholder de sig subjektivt og kritisk, fordi journalistikken ifølge Hallin ser sin rolle som at beskytte samfundets demokratiske værdier.

Hallins begreber viser, at den journalistiske praksis og arbejdsmetode bærer præg af, at medierne sjældent udfordrer politikernes holdninger, udsagn og værdier, når de dækker historier om etniske minoriteter under covid-19. Derved følger de ikke den journalistiske norm om objektivitet og kritik. Dette gør sig mindre gældende i lokaljournalistikken, som i højere grad inddrager argumenter fra kilder, der udfordrer politikernes normer.

Selvom vi har identificeret artikler indenfor alle tre journalistiske sfærer, befinder flest artikler sig i sfæren for konsensus. Ifølge Hallin skriver journalister i sfæren for konsensus, når emnerne ikke anskues som konfliktfyldte. Siden coronapandemien gjorde sit indtog i Danmark, har der netop været en bred konsensus i samfundet om, at corona er en sygdom, som skal nedkæmpes. Vores analyseresultater viser, at mediedækning omkring etniske minoriteter også befinder sig i sfæren for konsensus. Dermed kan vi udlede, at der i medierne er opstået konsensus om, at etniske minoriteter udgør en smitterisiko pga. deres kultur. Artikler, som trækker på den nationalistiske diskurs, befinder sig dermed i sfæren for konsensus, hvor stigmatiserende og ekskluderende udsagn ikke udfordres, fordi de ikke længere ses som konfliktfyldte. Medierne samtykker og bidrager dermed til, at den nationalistiske diskurs opnår hegemoni. De reproducerer og opretholder således ulige magtforhold og det dominerende sociale hierarki, som placerer etniske minoriteter bosat i almene boligområder i en udsat position. Dette er, hvad Fairclough kalder de *ideologiske konsekvenser* af den diskursive praksis, hvor den diskursive praksis bidrager til at opretholde ulige magtrelationer i den sociale praksis. Samtidig opretholder den diskursive praksis politikernes magtposition; ved at reproducere politikernes diskurser tillader medierne, at politikerne definerer samfundets dominerende diskurser og bidrager således til, at diskurserne opnår hegemoni. Ved at trække på de samme diskurser som fremtrædende politiske aktører, bidrager medierne til at etablere den nationalistiske diskurs som en hegemonisk diskurs og plante den som en ideologi i samfundet.

5.4.5 Opsamling på analyse af den sociale praksis

I den sociale praksis kommer det til syne, at en nationalistisk diskurs har vundet hegemoni i både medierne og i sociale strukturer i samfundet. Særligt perspektivet om, at kulturelle og sociale forskelle blandt etniske minoriteter er årsagen til coronasmitte, vinder hegemoni i medierne, og den tilsvarende forestilling om, at kulturelle og sociale forskelle truer det danske samfund, er en fremtrædende diskurs i udlændingepolitikken. På baggrund af Socialdemokratiets udlændingeudspil og de seneste politiske meningsmålinger, kan vi

udlede, at befolkningen ønsker en stram udlændingepolitik. Dermed er de påvirkede af den nationalistiske diskurs, som de også selv trækker på. Når aktører trækker på en eksisterende diskurs, bidrager de også til at forstærke den. Medierne er i den sammenhæng en magtfuld institution qua deres medierende position mellem politikere og befolkning. Mediernes diskurser former og bliver en integreret del af menneskers almindelige samtale, og jo mere medierne trækker på en bestemt diskurs, jo stærkere bliver den, og kan derved blive til 'commonsense' i samfundet.

Ved at inddrage Hallins perspektiv om journalistiske sfærer fremgår det, at medierne ofte befinder sig i sfæren for konsensus, når artiklerne handler om etniske minoriteter og corona. I sfæren for konsensus tilstræber journalisten ikke objektivitetsnormen ved f.eks. at undlade at bringe flere perspektiver af en sag. Her gengiver medierne samfundets dominerende normer og værdier i stedet for at udfordre dem. Ved at reproducere politikernes diskurser samtykker medierne til, at politikerne definerer samfundets dominerende diskurser og bidrager således til at etablere den nationalistiske diskurs som en hegemonisk diskurs.

De diskursive fremstillinger er med til at reproducere et ulige magtforhold i samfundet, hvor etniske minoriteter bosat i almene boligområder, som qua deres minoritetsstatus i forvejen er en marginaliseret gruppe, bliver fastholdt i en udsat position. Medierne fastholder de etniske minoriteter nederst i samfundshierarkiet, ved at skrive om dem i stigmatiserende vendinger, og anlægger et perspektiv på sagen om coronasmitte i Vollsmose, som fremhæver, hvordan beboerne etnisk og kulturelt adskiller sig fra resten af samfundet. Dette påvirker de sociale strukturer i samfundet, da nogle befolkningsgrupper fremstilles som særligt problematiske. Ved at inddrage Høilunds teori om frygtens ret og nødvendighedens lov kan vi udlede, at frygten for et ikke-realiseret scenarie, navnlig at beboere fra Vollsmose vil påvirke smitteniveauet i resten af Danmark, kan drive en lovgivning, som beskærer politiske og demokratiske frihedsrettigheder for beboerne i Vollsmose. Dermed ser vi, at frygten for covid-19 er med til at forstærke den nationalistiske diskurs, når medierne skaber en fortælling om, at etniske minoriteter udgør en smitterisiko. Medierne trækker på en eksisterende nationalistisk diskurs, som fremstiller etniske minoriteter som et problem for samfundet ved f.eks. at fremhæve, at deres kultur 'truer' danske demokratiske værdier, og ved at fremhæve kriminelle aspekter. I mediernes dækning af coronasmitte i Vollsmose tilføjes en ekstra 'trussel', nemlig at etniske minoriteter nu også udgør en smitterisiko. Selvom Heunickes forslag ikke blev stemt igennem, styrker medierne stadig den nationalistiske diskurs og fortsætter med at fremstille etniske minoriteter som et

problem for samfundet, som udover at udøve kriminalitet og modsætte sig 'danske værdier', heller ikke følger sundhedsmyndighedernes anbefalinger. Styrkelsen af den nationalistiske diskurs gennem frykten for covid-19 kan dermed yderligere styrke nationalistiske tendenser i dansk politik og legitimere en fortsat hårdere udlændinge- og integrationspolitik.

Analysen af den sociale praksis kan således konkludere, at de politiske og sociale konsekvenser af mediernes italesættelse af etniske minoriteter er, at medierne trækker på og styrker en nationalistisk diskurs, som fastholder etniske minoriteters samfundsposition som en udsat gruppe, og åbner op for, at politikerne taler om at indføre lovgivning, som beskærer borgernes demokratiske rettigheder.

6. Konklusion

Formålet med dette projekt har været at undersøge følgende problemformulering: *hvilke sammenhænge er der mellem mediernes italesættelse af etniske minoriteter under covid-19 og nationalistiske tendenser i dansk politik?*

Problemformuleringen blev undersøgt med udgangspunkt i en kritisk diskursanalyse af mediedækningen af coronasmitte i Odense-bydelen Vollsmose i februar og marts 2021. Projektet har taget afsæt i Faircloughs kritiske diskursanalyse kombineret med Hallins teori om journalistiske sfærer samt Høilunds teori om frygtens ret. Analysen tager afsæt i 113 artikler fra otte nyhedsmedier og er struktureret efter Faircloughs tredimensionelle analysemodel, som deler analysen op i tekst, diskursiv praksis og social praksis.

Vi har besvaret problemformuleringen gennem en besvarelse af to arbejdsspørgsmål. Det første arbejdsspørgsmål undersøger, hvilke diskurser medierne (re)konstruerer, og blev besvaret gennem tekstanalysen og analysen af diskursiv praksis. Vi kan konkludere, at medierne trækker på og rekonstruerer en nationalistisk diskurs, som fremhæver etniske og kulturelle forskelle og opdeler Vollsmosebeboerne og resten af befolkningen i 'dem' og 'os'. I den nationalistiske diskurs fremhæves etniske minoriteters kultur som en årsag til stigende smitte, og det bliver dermed fremhævet, at beboerne udgør et problem og en sundhedsmæssig trussel for det danske samfund. Vi identificerede derudover en diskurstype, som virker afstigmatiserende for beboerne, idet den inddrager deres synspunkter og fremhæver socioøkonomiske forhold. Vi kan konkludere, at lokalmediet Fyens Stiftstidende trækker mest på denne diskurs.

Derefter undersøgte vi de politiske og sociale konsekvenser af mediernes italesættelse af etniske minoriteter under covid-19, hvilket vi gjorde i analysen af den sociale praksis. Her kan vi konkludere, at en nationalistisk diskurs har etableret sig som en hegemonisk diskurs i den sociale praksis, idet den har vundet hegemoni i både medierne og i sociale og politiske samfundsstrukturer. Perspektivet om, at kulturelle og sociale forskelle blandt etniske minoriteter er årsagen til coronasmitte, er fremtrædende i medierne, og den tilsvarende fortælling om, at kulturelle og sociale forskelle truer det danske samfund, er en fremtrædende diskurs i udlændingepolitikken. Dette påvirker de sociale strukturer i samfundet, da etniske minoriteter fremhæves som særligt problematiske. De diskursive fremstillinger bidrager derved til at reproducere et ulige magtforhold, hvor etniske minoriteter bliver fastholdt i en udsat position.

Vi kan derudover konkludere, at frygten for, at beboere fra Vollsmose vil påvirke smitteniveauet i resten af Danmark, kan føre til lovgivning eller lovforslag, der beskærer demokratiske frihedsrettigheder for beboerne i Vollsmose ved at pålægge dem test- og isolationspligt. Mediedækningen af coronasmitte i Vollsmose trækker på en diskurs, som fremstiller etniske minoriteter som et problem for samfundet, men tilføjer også en ekstra 'trussel', når de fremhæver, at etniske minoriteter udgør en større smitterisiko. Dermed ser vi, at frygten for covid-19 forstærker den nationalistiske diskurs, hvilket yderligere styrker de nationalistiske tendenser i dansk politik.

Afslutningsvis kan vi konkludere, at medierne opgiver det journalistiske ideal om objektivitet og kritik, når de udgiver artikler om etniske minoriteter og corona. Her gengiver medierne magtfulde politiske aktørers normer og værdier i stedet for at udfordre dem. Ved at reproducere politikernes diskurser, giver medierne politikerne mulighed for at definere samfundets dominerende diskurser og bidrager således til at etablere den nationalistiske diskurs som en hegemonisk diskurs, hvilket styrker nationalistiske tendenser i dansk politik.

7. Vurderende perspektivering

Dette projekt udspringer af en undren over mediernes italesættelse af etniske minoriteter og de sociale og politiske konsekvenser heraf. Det har vi undersøgt ved at afdække, hvilke diskurser og sandheder medierne konstruerer om etniske minoriteter i dækningen af coronasmitte i Vollsmose. I dette afsnit vil vi præsentere nogle af de overvejelser, vi har haft i forbindelse med projektet og perspektivere problemstillingen til en større samfundsmæssig kontekst.

Projektet og dets konklusioner er skrevet på baggrund af den forskning, vi har udarbejdet af et afgrænset område af mediernes italesættelse af borgere med etnisk minoritetsbaggrund. I løbet af udarbejdelsen af analysen har vi haft mange overvejelser om, hvordan vi skulle afgrænse os - særligt i analysen af den sociale praksis, som udgør den afsluttende del af analysen. Der er i løbet af denne proces sket meget, som vi på mange måder ville ønske, vi kunne inddrage for at sætte vores hovedresultater i en endnu bredere samfundsmæssig kontekst, men som vi har været nødsaget til at afgrænse os fra. Derfor vil vi inddrage læseren i nogle af vores tanker herunder.

Efter vi påbegyndte projektet, er smitten faldet i Vollsmose og steget i Gentofte og på Frederiksberg. Efter at have skimmet nogle af de artikler der dækker emnet, har vi en umiddelbar opfattelse af, at historierne er dækket i meget mindre grad og vinklet på en helt anderledes måde. Det kunne være interessant at undersøge nærmere ved at se på italesættelsen af smitten på Frederiksberg og i Gentofte, som begge er områder med få etniske minoriteter, og sammenligne det med vores resultater vedrørende Vollsmose. Et andet aspekt, der kunne være interessant at inddrage, er Mette Frederiksens Eid hilsen til danske muslimer, som hun delte på Facebook d. 12. maj 2021. Heri dedikerede hun, ligesom ved Folketingets åbningstale, en stor del af sin hilsen til at understrege, at der er områder, hvor muslimer ikke kan integreres i Danmark, samt at gøre opmærksom på Socialdemokratiets stramme udlændingepolitik:

hvor vi regulerer, hvor mange mennesker der kommer hertil, hvor vi slår hårdt ned på kriminalitet, hvor flygtninge, der ikke længere har et beskyttelsesbehov, skal hjem til deres oprindelsesland, og hvor islam ikke skal have en særstatus i samfundslivet (Frederiksen 2021).

Frederiksens hilsen bekræfter, at de nationalistiske tendenser fortsat tager til i dansk politik. I projektet har vi fokuseret på politik og medier, og hvordan de italesætter etniske minoriteter. Fokus på befolkningen har været mindre og har taget udgangspunkt i meningsmålinger. Et

andet projekt kunne undersøge nationalistiske tendenser blandt befolkningen, f.eks. ved at undersøge opslag på sociale medier eller kvalitative interviews med højrenationale grupper. Et eksempel er den europæiske, indvandrerkritiske ungdomsbevægelse, der kalder sig *Generation Identitær*, som i maj har hængt klistermærker op på forskellige metro- og togstationer i Danmark, hvor der står “Hold afstand til islamisterne, Beskyt dig selv og andre!”.

Vi har desuden haft mange overvejelser om, hvad journalisternes og mediernes rolle og ansvar er i denne sammenhæng. Som journaliststuderende har vi et billede af, at journalistikkens rolle er at udfordre magthaverne og gå imod dominerende samfundsnormer, hvis de udfordrer demokratiske værdier. Vores projekt kortlægger, hvordan journalisten agerer med en nationalistisk diskurs under coronakrisen og gengiver nogle af de normer og værdier, som magtfulde politiske aktører vil etablere i samfundet. Dertil kunne en mere dybdegående undersøgelse af journalistikkens rolle være interessant. Har journalistens rolle ændret sig? Og hvis ja, hvad betyder det så for samfundets demokratiske værdier?

Litteraturliste

- Ahlmann-Petersen, C. (2021a) Også torsdag stiger corona-smitten i Vollsmose: Busser og beboerhuse bliver til teststeder i weekenden. Fyens.dk, 04.03.2021. <https://apps-infomedia-dk.ep.fjernadgang.kb.dk/MedieArkiv/link?articles=e827131e> [02.05.2021]
- Ahlmann-Petersen, C. (2021b) Ikke kun i Vollsmose: Coronasmitten breder sig i Odenses tæt befolkede boligområder. Fyens.dk, 19.03.2021. <https://fyens.dk/artikel/ikke-kun-i-vollsmose-coronasmitten-breder-sig-i-odenses-t%C3%A6t-befolkede-boligomr%C3%A5der> [04.05.2021]
- Astrup, S. (2021) Vollsmose-beboerformand: Det er ikke unormalt, at kommer der besøg, så er hele familien samlet. Og så går det stærkt med smittespredningen. Politiken, 02.03.2021. <https://politiken.dk/indland/art8118755/Det-er-ikke-unormalt-at-kommer-der-bes%C3%B8g-s%C3%A5-er-hele-familien-samlet.-Og-s%C3%A5-g%C3%A5r-det-st%C3%A6rkt-med-smittespredningen> [02.05.2021]
- Berlingske (2021a) *Berlingske Barometer*. <https://www.berlingske.dk/barometeret>. [16.05.2021]
- Berlingske (2021b) Lad os droppe fløjlshandskerne – samfundssind gælder også for indvandrere. Berlingske, 05.03.2021. <https://www.berlingske.dk/ledere/lad-os-droppe-fløjlshandskerne-samfundssind-gælder-ogsaa-for-indvandrere>
- Bredsdorff, M. (2021) Hidtil uset tvang i Vollsmose blev anbefalet efter tre kvarters onlinemøde. Politiken, 12.03.2021. <https://politiken.dk/forbrugogliv/sundhedogmotion/art8133450/Hidtil-uset-tvang-i-Vollsmose-blev-anbefalet-efter-tre-kvarters-onlinem%C3%B8de> [04.05.2021]
- Buch-Hansen, H. & Nielsen, P. (2012) Kritisk realisme. I Søren Juul og Kirsten Bransholm Pedersen (red.) *Samfundsvidenskabernes videnskabsteori - en indføring* Hans Reitzels Forlag, København, pp. 277-315.
- Bæksgaard A., Bredsdorff M., Kjeldtoft S. (2021) Regeringen vil indføre tvangstestning i Vollsmose. Politiken, 08.03.2021. <https://politiken.dk/indland/politik/art8128482/Regeringen-vil-indf%C3%B8re-tvangstestning-i-Vollsmose> [02.05.2021]
- Bøgh, P. (2021) Vollsmose-beboer: 'Det er ikke smitten, der bekymrer mig mest'. BT, 06.03.2021. <https://www.bt.dk/samfund/vollsmose-beboer-det-er-ikke-smitten-der-bekymrer-mig-mest> [02.05.2021]
- Epidemikommissionen (2021a) *Epidemikommissionens møde med Allan Randrup Thomsen og Jens Lundgreen d. 7. marts 2021*. 07.03.2021, www.ft.dk [23.05.2021]
- Epidemikommissionen (2021b) *Indstilling fra Epidemikommissionen*. 07.03.2021, www.ft.dk [23.05.2021]
- Fairclough, N. (1995) *Media Discourse*. Hodder Education, London.
- Flohr, M. (2016) *Forestillede fællesskaber. En meget kort introduktion til Benedict Anderson*. [16.05.2021]
- Folketinget (2021) *Folketinget opretter Epidemiudvalg*. 03.03.2021, www.ft.dk [21.05.2021]
- Frederiksen, M. (2020) *Mette Frederiksens tale ved Folketingets åbning*. Danske taler, 06.10.2020. www.dansketaler.dk [16.05.2021]

- Frederiksen, M. (2021). 12. maj. www.facebook.com [23.05.2021]
- Funch, M. & Fahrendorff, R. (2021) Regering foreslog tvang uden at spørge eksperter. Kristeligt Dagblad, 11.03.2021. <https://www.kristeligt-dagblad.dk/danmark/kritik-eksperterne-manglede-foer-regeringen-foreslog-tvang> [02.05.2021]
- Gehlert, B. J. (2021) Endnu en skærpet corona-indsats i Vollsmose? Nej, siger Folketinget. Fyens Stiftstidende (06.04.2021) <https://fyens.dk/artikel/endnu-en-sk%C3%A6rpet-corona-indsats-i-vollsmose-nej-siger-folketinget> [03.05.2021]
- Handgaard, B., Simonsen, A. E. & Steensen, S. (2013) *Journalistikk – en innføring*. Gyldendal Norsk Forlag, Oslo.
- Hoffmaan-Hansen, H. (2021a) Virker tvang bedst på coronasmittede indvandrere? *Kristeligt Dagblad*, 05.03.2021, s. 1.
- Hoffmaan-Hansen, H. (2021b) Bemærkelsesværdigt at regeringen åbner for tvang i coronastrategien over for indvandrere. *Kristeligt Dagblad*, 04.03.2021. <https://www.kristeligt-dagblad.dk/danmark/bemaerkelsesvaerdigt-regeringen-aabner-tvang-i-coronastrategien-over-indvandrere> [02.05.2021]
- Holst, N. (2021) SSI-direktør: Smitteudviklingen er gunstig, og frygtet sydafrikansk variant har svært ved at komme i omdrejninger. Politiken.dk, 09.03.2021 https://politiken.dk/nyhedsbreve/mine/nyhedsbreve_politiken_morgen/art8127745/SSI-direkt%C3%B8r-Smitteudviklingen-er-gunstig-og-frygtet-sydafrikansk-variant-har-sv%C3%A6rt-ved-at-komme-i-omdrejninger [02.05.2021]
- Hvilsom, F. (2021) »Det er lykkedes med en kæmpe succes. Uden at vi har fået nogle ordrer. Uden tvang. Fordi vi er beboere med samfundssind«. 09.03.2021. <https://politiken.dk/indland/art8129738/%C2%BDet-er-lykkedes-med-en-k%C3%A6mpe-succes.-Uden-at-vi-har-f%C3%A5et-nogle-ordrer.-Uden-tvang.-Fordi-vi-er-beboere-med-samfundssind%C2%AB> [02.05.2021]
- Høilund, P. (2010) *Frygtens ret*. Hans Reitzels Forlag, København.
- Infomedia (u.d.) Mediearkiv. <https://infomedia.dk/mediearkiv/> [16.05.2021]
- Ingvorsen, E. S. (2019) Mette Frederiksen står fast på stram udlændingepolitik - nu skal der forhandles. DR, 11.06.2019. <https://www.dr.dk/nyheder/politik/mette-frederiksen-staar-fast-paa-stram-udlaendingepolitik-nu-skal-der-forhandles> [16.05.2021]
- Jørgensen, E. (2021) Kampen om Vollsmose. Fyens.dk, 14.03.2021 <https://fyens.dk/artikel/kampen-om-vollsmose-2021-3-14> [02.05.2021]
- Jørgensen, M. & Phillips, L., J. (2011) Critical Discourse Analysis. I Jørgensen, M. og Phillips, L. J.: *Discourse Analysis as Theory and Method*, SAGE Publications, London, pp. 60-95.
- Jørndrup, H. (2012) Journalistik om et bebudet historisk øjeblik. *Kulturstudier nr. 1*, pp. 28-54.
- Jørndrup, H. (2017) "Dem vi taler om" etniske minoriteter i danske nyhedsmedier. *Center for Nyhedsforskning, Roskilde Universitet*.
- Kantar Gallup (2021) *Index Danmark/Gallup Helår 2019*. <https://webtest.kantargallup.dk/storage/reports/March2021/i8zkBMhbnA1mYY1yWfnX.pdf> [16.05.2021]

- Kjeldtoft, S. S. & Hørkilde, M. (2021) Mette Frederiksens strøtanke er blevet regeringens hovedpine. Politiken, 17.03.2021.
<https://politiken.dk/indland/politik/art8139132/Mette-Frederiksens-str%C3%B8tanke-er-blevet-regeringens-hovedpine> [16.05.2021]
- Leonhard, A (2021) Regeringen er klar til magtindgreb: Tvangstest og forsamlingsforbud på to i Vollsmose, BT, 08.03.2021, <https://www.bt.dk/politik/regeringen-er-klar-til-magtindgreb-tvangstest-og-forsamlingsforbud-paa-to-i> [02.05.2021]
- Madsen, F., S. (2020) Halvdelen af Aarhus' nye smittede har somalisk baggrund: - Vi fik et chok, TV2, 04.08.2020. Hentet fra: <https://nyheder.tv2.dk/samfund/2020-08-04-halvdelen-af-aarhus-nye-smittede-har-somalisk-baggrund-vi-fik-et-chok>. [16.03.2021]
- Martinsen, D. (2021a) Rådmand rystet over Vollsmose-isoleredes opførsel: 'Det er fuldstændig forkasteligt'. B.T., 10.03.2021. <https://www.bt.dk/samfund/raadmand-rystet-over-vollsmose-isoleredes-opfoersel-det-er-fuldstaendig> [02.05.2021]
- Martinsen, D. (2021b) Flere coronaisolerede har forladt isolation: 'Det er en potentiel bombe under smitteudviklingen'. B.T., 11.03.2021. <https://www.bt.dk/samfund/flere-coronaisolerede-har-forladt-isolation-det-er-en-potentiel-bombe-under> [02.05.2021]
- Mikaelsen H. N. (2021a) Tårnhøjt smittetal i Vollsmose: Kommune lukker to folkeskoler, DR, 26.02.2021 <https://www.dr.dk/nyheder/seneste/taarnhoejt-smittetal-i-vollsmose-kommune-lukker-folkeskoler> [02.05.2021]
- Mikaelsen H. N. (2021b) 17 nye coronatilfælde i Vollsmose - incidenstallet stiger igen, DR, 04.03.2021 <https://www.dr.dk/nyheder/seneste/17-nye-coronatilfaelde-i-vollsmose-incidenstallet-stiger-igen> [19.05.2021]
- Mikaelsen H. N. (2021c) 14 nye coronatilfælde i Vollsmose, DR, 03.03.2021 <https://www.dr.dk/nyheder/seneste/14-nye-coronatilfaelde-i-vollsmose> [19.05.2021]
- Nielsen, K. L. (2021) Smitteudbrud i Kolding: Epicentrum er på skole med mange indvandrere og specialklasser, B.T., 22.02.2021.
<https://www.bt.dk/samfund/smitteudbrud-i-kolding-epicentrum-er-paa-skole-med-mange-indvandrere-og> [16.03.2021]
- Nielsen, K. L. & Astrup, P. (2021) Moské bakker op om vaccine-idé: Ghettoer skal frem i køen. B.T., 06.03.2021. <https://www.bt.dk/samfund/moske-bakker-op-om-vaccine-ide-ghettoer-skal-frem-i-koeen> [02.05.2021]
- Nielsen, K. M. (2021a) Tvangstest kan 'i yderste konsekvens' komme på tale i smitteramte Vollsmose, DR, 06.03.2021. <https://www.dr.dk/nyheder/indland/vollsmose-mobiliserer-mod-corona-vi-er-nok-det-mest-testede-omraade-i-danmark> [02.05.2021]
- Nielsen, K. M. (2021b) Vollsmose mobiliserer mod corona: Vi er nok det mest testede område i Danmark., DR, 06.03.2021.
<https://www.dr.dk/nyheder/indland/vollsmose-mobiliserer-mod-corona-vi-er-nok-det-mest-testede-omraade-i-danmark> [02.05.2021]
- Nielsen, N. S. & Christensen, R. B. (2021) Voldsom coronasmitte i Vollsmose: Vermund kalder Ellemann-løsning for symbolpolitik. DR, 03.03.2021.
<https://www.dr.dk/nyheder/politik/voldsom-coronasmitte-i-vollsmose-vermund-kalder-ellemann-loesning-symbolpolitik> [04.05.2021]
- Odense Kommune (2021) *Vollsmose*. www.odense.dk. [04.05.2021]

- Olsen, L. T. (2021) Helt nyt værktøj hives frem for at tackle store smitteudbrud i Vollsmose og København. DR, 27.02.2021. <https://www.dr.dk/nyheder/indland/helt-nyt-vaerktoej-hives-frem-tackle-store-smitteudbrud-i-vollsmose-og-koebenhavn> [02.05.2021]
- Patscheider, C. S. (2021) Regeringens rådgivere anbefaler testkrav for beboere i Vollsmose. TV2, 08.03.2021. <https://nyheder.tv2.dk/politik/2021-03-08-regeringens-raadgivere-anbefaler-testkrav-for-beboere-i-vollsmose> [02.05.2021]
- Pedersen, K. B. (2012) Socialkonstruktivisme. I Søren Juul og Kirsten Bransholm Pedersen (red.) *Samfundsvidenskabernes videnskabsteori - en indføring* Hans Reitzels Forlag, København, pp. 187-230
- Ritzau (2021a) Mette Frederiksen: Målet er nul asylansøgere til Danmark. Berlingske, 22.01.2021. <https://www.berlingske.dk/politik/mette-frederiksen-maalet-er-nul-asylansoegere-til-danmark> [02.05.2021]
- Ritzau (2021b) Borgmester vil masseteste i opgange og på gaden i Vollsmose. B.T., 02.03.2021. <https://www.bt.dk/samfund/borgmester-vil-masseteste-i-opgange-og-paa-gaden-i-vollsmose> [02.05.2021]
- Ritzau (2021c) Odense fortsætter testindsats i Vollsmose trods smittefald. Fyens Stiftstidende, 14.03.2021. <https://fyens.dk/artikel/antallet-af-smittede-i-vollsmose-er-det-laveste-i-tre-uger> [16.05.2021]
- Sass, U. (2021) Frivillige bag test-succes i Vollsmose: Smittetal halveret på en uge. Fyens.dk, 15.03.2021. <https://fyens.dk/artikel/frivillige-bag-test-succes-i-vollsmose-smittetal-halveret-p%C3%A5-en-uge> [02.05.2021]
- Slots- og Kulturstyrelsen (2018) Mediernes udvikling i Danmark - Internettrafik.
- Socialdemokratiet (2019) *Retfærdig og Realistisk - Helhedsplan for dansk udlændingepolitik*.
- Sundhedsministeriet (2021a) *Epidemikommisionen*.
<https://sum.dk/temaer/epidemikommisionen> [21.05.2021]
- Sundhedsministeriet (2021b) *Fastsættelse af regler om pligt til test og isolation i medfør af epidemilovens § 28*. 07.03.2021.
- Sørensen, B. B. (2021) Fynsk DF'er støtter tvangstest: Beboerne i Vollsmose er ligeglade og begrænser andres frihed. Fyens.dk, 09.03.2021. <https://fyens.dk/artikel/fynsk-df-er-st%C3%B8tter-tvangstest-beboerne-i-vollsmose-er-ligeglade-og-begr%C3%A6nser-andres-frihed> [02.05.2021]
- Transport- og boligministeriet (2020) Liste over ghetoområder pr. 1. december 2020. <https://www.trm.dk/publikationer/2020/liste-over-ghetoomraader-pr-1-december-2020/> [16.05.2021]
- Udlændinge- og integrationsministeriet (2020) *Regeringen fremsætter ny hjemrejselov*. <https://uim.dk/nyheder/2020/2020-10/regeringen-fremsaetter-ny-hjemrejselov> [17.05.2021]
- Udlændinge- og Integrationsministeriet (2020) Regeringen sætter gang i genvurdering af syriske flygtninges behov for beskyttelse. <https://www.regeringen.dk/nyheder/2020/regeringen-saetter-gang-i-genvurdering-af-syriske-flygtninges-behov-for-beskyttelse/> [16.05.2021]

Zacho, A., Mortensen, A. & Andersen, M. (2021) Smitte-eksplosion i Vollsmose. Ekstra Bladet, 26.02.2021. <https://ekstrabladet.dk/nyheder/samfund/smitte-eksplosion-i-vollsmose/8486169>. [16.05.2021]